

# ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος δωδέκατος

Συνδρομή ἑτησία : Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἰν ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 12, ἰν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτησιμαίαι. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

2 Αὐγούστου 1881

## Ο ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

[Μυθιστορία Ι. Ρουφίνης. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνέχεια· ἰδί σελ. 461.

### III'

Τὸ τέλος τοῦ εἰδυλλίου.

Ἦτο θερμὴ καὶ πνιγερὰ ἡμέρα τοῦ Αὐγούστου, ἐξ ἐκείνων αἵτινες τοσοῦτον βαρύνουσι τοὺς νευρικοὺς ἀνθρώπους, καὶ καθ' ὅς ἡ φύσις, οἷονεὶ ἐξηκτλημένη, φαίνεται ἀκίνητος. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, διαπερῶσαι λεπτὸν στρώμα λευκῶν νεφελῶν, ἐπυρπόλουν τὴν γῆν διὰ θερμῆς βαρείας καὶ νοσηρᾶς. Οὐδ' ἐν φύλλον ἐσείετο, οὐδ' ἐν πτηνὸν ἐκελλάδει, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ τέττιγες εἶχον παύσαι τὸ ὄξύ των τρετίσμα. Ὁ μόνος θόρυβος, ὅστις διέκοπτεν ἐνίοτε τὴν ἐπίσημον ἐκείνην σιγὴν, ἦτο τὸ πένθιμον ἄσμα τοῦ κόκκυρος, καλοῦντος τὸ θηλύ του.

Ἡ Λουκία εἶχε δοκιμάσει ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἄνευ ἐπιτυχίας νὰ ζωγραφίσῃ, νὰ περιποιηθῇ τὰ φυτά της, νὰ παίζῃ κλειδοκύμβαλον, νὰ κοιμηθῇ, τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην κατέκειτο πνευστιώσα ἐπὶ ἀνακλίντρον.

— Ἀ, ἤλθατε τέλος πάντων! ἀνερῶνησεν, ὅτε ἤλθεν ὁ ἱατρός. Σᾶς περιμένω πρὸ δύο ὥρων. Εἶμαι πολὺ κακὰ.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὠχρίων ὁ Ἀντώνιος. Τί ἔχετε; Πρὸ μιᾶς ὥρας ἀπήντησα τὸν Σὴρ Ἰωάννην, ὅστις ἐπήγαινε εἰς τοῦ κόμητος, καὶ δὲν μὲ εἶπε τίποτε.

— Δὲν εἶπα τίποτε τοῦ πατρός μου, ἀπήντησεν ἡ Λουκία· εἶνε ἤδη ἀρκετὰ δυσχερῆς, ὅτι δὲν ἔλαβεν εἰδήσεις περὶ τοῦ Ὠδραίου.

— Τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἐννοεῖτε;

— Ναί. Ὁ Ὠδραὶ ἐπρεπε νὰ γράψῃ μὲ τὸ ταχυδρομεῖον τῶν Ἰνδιῶν, τὸ ὁποῖον ἤξεύρομεν ὅτι ἔφθασε, καὶ ὅμως δὲν εἶχαμεν γράμμα του.

— Δυσχερῆς, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Ἀλλ' ἄς δ μιλήσωμεν διὰ σᾶς. Δὲν ἐβήξατε;

— Ὁχι, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἀδιαθεσίαν, ἀδυναμίαν· ἡ ζέστη μ' ἔχει καταβάλλει.

— Τίποτε παράδοξον· ὅλοι ὑποφέρουν μ' αὐτὸν τὸν καιρόν. Νὰ ἰδῶ τὸν σφυγμόν σας! — Δὲν ἔχετε πυρετόν. Αὐτὸς ὁ κατηραμένος ἄνεμος ἐπαίραξε τὰ νεῦρά σας. Δὲν εἶνε τίποτε. Πλαγιάσατε πάλιν ἡσυχᾷ, προσέθηκεν ὁ ἱατρός, διορθῶν τὰ προσκεφάλαια ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς Λουκίας,

καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς ἐπαναφέρω εἰς τὴν τακτικὴν σας κατάστασιν. Μὴς Χούτσινς, εἶπεν ἀποσυρόμενος, λαμβάνετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐτοιμάσετε ἐν ποτήριον δυνατὴν λεμονάδαν διὰ τὴν μὴς Ἀάβεν; Δύο λεμόνια εἰς ἡμισυ ποτήριον νερόν, καὶ νερόν χλιαρόν, σᾶς παρακαλῶ.

— Εὐθὺς, κύριε, ἀπήντησε διὰ προσηνεστάτης φωνῆς ἡ θαλαμηπόλος.

Ἡ Μὴς Χούτσινς, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, εἶχεν ἐντελῶς, καίτοι δυσκόλως, κατακτηθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου. Ἡ δύσκολος ἄλλοτε καὶ δυσνότακτος θεράπαινα, ἐπεδίωκεν ἤδη τὴν εὐμενὴν προσοχὴν τοῦ ἱατροῦ, κ' ἐξετέλει μεθ' ὑπερηφανείας τὰς παραγγελίας του.

Ὁ Ἀντώνιος ἀνερῶνη μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Σπεράντσας, ἔφερον δ' ἀμφοτέρω φορτίᾳ δολόκληρα χλωρῶν κλάδων ἀνά χειρᾶς, ἅτινα ἔρριψαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ δωματίου. Εἶτα ἡ Ρόζα ἔφερε ποτιστήριον, καὶ ὁ ἱατρός κατέβρεξεν ἐπανειλημένως τὸ φύλλωμα, λέγων· — Τόρα θὰ δροσίση ἐντὸς ὀλίγου· ἀρκεῖ νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν φλογερὸν ἀέρα νὰ εἰσέρχεται.

Καὶ κλείσας τὴν υελόφρακτον θύραν, κατεβίβασε τὸ πράσινον παρκαπέτασμα, οὕτως ὥστε γλυκύ τι σκιόφως διεχύθη ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Σᾶς ἀρέσει ἡ λεμονάδα σας; ἠρώτησε τὴν Λουκίαν, ὅτε ἀπέθηκεν αὕτη τὸ ποτήριον.

— Ὁρασιότατη. Εἶνε πολὺ δροσιστικὴ.

— ἔχετε διάθεσιν νὰ κοιμηθῇτε;

— Ὁχι, εἶπεν ἡ Λουκία. Θέλετε νὰ φύγετε;

— Δόλου· ἐκτὸς ἂν νυστάζετε. Δὲν νυστάζετε; Ἐξείρεται. Θέλετε νὰ σᾶς ἀναγνώσω τίποτε; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος.

Καὶ διευθυνθεὶς πρὸς μικρὰν τινα βιβλιοθήκην παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐπανήλθε κρατῶν βιβλίον.

— Νὰ σᾶς ἀναγνώσω τίποτε τοῦ ἀγαπητοῦ σας ποιητοῦ Giusti;

— Πόσα πράγματα ἤξεύρετε! εἶπεν ἡ Λουκία, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τὴν ἐρώτησιν. Αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου πολὺ καλλίτερον. Τί θὰ γείνω, ὅταν δὲν θὰ ἦσθε...

Καὶ ἡ λοιπὴ τῆς φράσεως ἐπνίγη εἰς δάκρυα.

Ὁ ταλαίπωρος Ἀντώνιος ἀπέμεινε ὀρθὸς, κρατῶν τὸ βιβλίον, καὶ πλήρεις δακρύων ἔχων τοὺς φθελμούς· ὀλίγον ἔτι, καὶ ἀνέλυετο ἐπίσης εἰς δάκρυα. Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν μικρὸς τι σπασμός



τοῦ λάφυργος τὸν ἠνάγκασε νὰ βῇζῃ ἀναγκήσας δὲ οὕτω τὴν φωνήν, εἶπε :

— Κυττάξετε πόσον εἴθε νευρική. Κλαίετε δίχως ἀφορμήν. Ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ φύγετε αὐρίον. Δὲν γινώριζετε τὴν ἰταλικὴν παροιμίαν ἢ ὁποία λέγει: *Prendi tempo e camperai*;

Ἡ φωνὴ τοῦ ἥτο φωνὴ μητρὸς νοουθετούσης τὸ φίλτατον τέκνον τῆς.

Ἐπῆλθε δὲ μετὰ τοῦτο μικρά τις παῦσις, καὶ ἦν ἡ Λουκία συνῆλθεν ἐκ τῆς συγκινήσεώς τῆς.

— Ἰατρὲ, εἶπεν αἰφνης, πιστεύετε τὰ προαισθήματα.

— Διόλου, ἀπάντησε ζωηρῶς ὁ Ἀντώνιος.

— Κακὰ κάμνετε, εἶπε σοβαρῶς ἡ Λουκία. Δὲν μ' ἐλέγατε ἄλλοτε διὰ μερικά φυτὰ εὐαίσθητα, τὰ ὁποία προαγγέλλουν τὴν καταιγίδα; Ὁμοιάζω μ' αὐτὰ τὰ φυτὰ. Εἶμαι βεβαία ὅτι δυστύχημα μ' ἐπαπειλεῖ. Τὸ αἰσθάνομαι εἰς τὸν ἄερα.

— Αἰσθάνεσθε τὸν ἀπαίσιον νότιον ἄνεμον καὶ εἰπότε ἄλλο. Μία καλὴ βροχὴ θὰ διαλύσῃ ὅλην τὴν κακοδιαθεσίαν καὶ ὅλα σας τὰ προαισθήματα.

Ἡ Λουκία ἔσειε δυσπίστως τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ προσέθηκε.

— Ἀναγνώσατέ μου κἄτι, . . . ὅ, τι θέλετε.

— Ἄς ἀναγνώσωμεν τὸ *Brindisi di don Girella*. Εἶνε πολὺ ἀστείον καὶ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ γελάσατε.

Καὶ καθίσας πλησίον τῆς ὑλοφράκτου θύρας, ἵνα ὠφεληθῇ ἐκ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός ὅπερ εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ.

Ἐχομεν λόγους, μικρολογούντες οὕτω περὶ τὰς λεπτομερείας τῆς οἰκιακῆς αὐτῆς σκηνῆς καὶ περὶ τὴν σχετικὴν θέσιν τοῦ ἀναγνώστου καὶ τοῦ ἀκροατοῦ. Ὀλίγον δεξιὰ τῆς ὑλοφράκτου θύρας, εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἑξ βημάτων, εὐρίσκειτο τελειμένον πλαγίως τὸ ἀνακλίντρον, ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο ἡ Λουκία, στρέφουσα τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ φῶς. Ἡ μὲν Δάβεν ἔφερεν ἐσθῆτα ἐκ λευκῆς μουσελίνης καὶ ζώνην κυανὴν ὃ δὲ πλατύγυρος ψιθύριος πέτασός τῆς ἐκρέματο διὰ τῶν ταινιῶν τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐρείσματος τοῦ ἀνακλίντρον, ἀκριβῶς ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς. Ἡ Χούτσινς, σταυροῦσα τοὺς βραχίονας, ἐκάθητο παρὰ τὴν μεγάλην τράπεζαν ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης, μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθοῦσα νὰ κρατῇ τὸ στόμα τῆς κλειστὸν πρὸς τ' ἀλλεπάλληλα χασμύματα, ἅτινα ἐπέμενον νὰ τὸ ἀνοίξωσι. Ἀπέναντι τῆς Λουκίας, τοῦτέστιν ἀριστερᾷ τῆς ὑλοφράκτου θύρας, ἀλλὰ τοσοῦτον πλησίον αὐτῆς, ὥστε τὸ πράσινον παραπέτασμα ἤγγιζε σχεδὸν τὸ βιβλίον τοῦ, ἐκάθητο ὁ Ἀντώνιος.

Οὕτω διήρκει ἀπὸ τινος ἢ ἀνάγνωσις, καὶ πολυλάκις ἡ δραστηκὴ κωμικότης τοῦ ἀμυμήτου ποιητοῦ εἶχε προκαλέσει μεϊδιάμα ἐπὶ τὴν ὥχρᾴν τῆς Λουκίας μορφήν. Ἀλλὰ βαθμηδὸν αἱ ἔννοιαι τοῦ ποιητοῦ ἤρχισαν νὰ προσπίπτωσιν ἀμυδρότεραι εἰς τὴν διάνοιάν τῆς, ἢ δὲ ἡχηρὰ καὶ με-

λωδικῇ φωνῇ τοῦ ἀναγνώστου, ναναρίζουσα αὐτὴν ὡς ῥύακος ἤχος ἔφραεν ἡρέμῃ τὴν νεάνιδα εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἣτις δὲν εἶνε πλέον ἐγρηγόρσις ἀλλ' οὐδὲ ὕπνος εἶνε ἀκόμη. Αἰφνης βήματα βαρέα ἀντήχησαν εἰς τὴν κλίμακα, καὶ ἡ Λουκία ἀνσκήρτησεν ἄκουσα.

— Ποῖος νὰ εἶνε! εἶπε τρέμουσα.

Ἀνοίγεται δ' εὐθὺς ἡ ὑλοφράκτος θύρα, κολοσσοῦς τις εἰσορμᾷ, καὶ ἡ βροντώδης τοῦ φωνῆ ἀνακράζει:

— Αἶ, Λουκία, ψυχὴ μου!

Καὶ συγχρόνως ὁ γίγας κύπτει ἵνα ἀσπασθῇ τὴν κατὰπληκτον νεάνιδα.

— Ἄ, σὲ ἤρρα τέλος πάντων! Μὰ τί εἶνε ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Φύλλα πράσινα, ποτιστήρια . . . Θαρρῶ ὅτι βλέπω καμμίαν βοσκοπούλαν, ἀπ' αὐτὰς ποὺ ἔχουν εἰς τὰ *μπαιλέτια*. ὦ! ὦ! διάβολε! δὲν λείπει, βλέπω, τίποτε ἀπὸ τὸ εἰδύλλιον, . . . οὐδ' ὁ βοσκός!

— Ὁβραὶ! ἀνέκραξε μετὰ τινος μομφῆς ἡ Λουκία.

Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ περισσότερα. Ἡ βλασφημία καὶ ἡ εὐφυολογία ἀπηυθύνοντο, ὡς ἐνόησε βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, εἰς τὸν φίλον μαε ἱατρόν. Ὁ Ἀντώνιος τοσοῦτον βιαίως εἶχεν ἀποκρουσθῇ ὑπὸ τῆς ἀνοχηθείσης θύρας, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Ὁβραὶ, ὥστε ὀλίγου δεῖν κατέπιπτε κατὰ γῆς, ἀνετράπη δὲ τὸ κάθισμά του, ἐνῷ ἐκείνος προσεπᾶλθε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἰσορροπίαν του. Ὁ νέηλος ἐπεστράφη πρὸς τὸν πάταγον, καὶ τότε μόνον, ἰδὼν τὸν Ἀντώνιον, ἐξεστόμισε τὴν περὶ τοῦ βοσκοῦ ἀνόητον εὐφυΐαν του.

Τὰ βλέμματα τῶν δύο ἀνδρῶν συνηντήθησαν οὐχὶ φιλικῶς. Τὸ ἀλαζὺν ἦθος τοῦ Ὁβραὶ, αἱ συνεσπασμέναι ὀφρὺς του, τὸ ἀνασεσυρμένον χεῖλός του, οἱ ἐπιθετικοὶ τοῦ τρόπου, δὲν ἐνέφαινον συμπάθειαν πρὸς ἐκεῖνον, ὃν κατεμέτρει τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ τοῦ βλέμματός. Τὰ συνεσπασμένα δὲ χεῖλη τοῦ Ἀντωνίου, ἡ πελιδνὴ του μορφὴ, τὸ ὅλον ἦθός του, ἦθος ἀνδρὸς ἀμυνομένου, κατεδείκνυν ὅτι εἶχε συναισθάνῃ τὴν προσέλευσιν ἐχθροῦ. Ἐμειναν οὕτω ἐξετάζοντες ἀλλήλους, θαυμάσιοι τύποι δύο ὠραίων φυλῶν: ὁ μὲν, ξανθὸς καὶ κυανοῦς ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, (ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λουκίας), ὁ δὲ σκοτεινὸς ὡς ἡ τρικυμία ὁ μὲν Ἀγγλος ὑπερέχων ὀλόκληρον κεφαλὴν τοῦ ἀντιπάλου του, τετράγωνος τὸ στῆθος καὶ εὐρὺς τοὺς ὤμους, τύπος ἀνυπερβλητός τῆς σωματικῆς ῥώμης ὁ δὲ Ἰταλὸς μικρότερος μὲν, ἀλλ' ἐπίσης κρατερός, εὐσταλής καὶ εὐκαμπτός ὡς τίγρις, χαλύβδινα ἔχων νεῦρα καὶ μυῶνας, ὄργανα πρόθυμα τῆς ἀδαμάστου θελήσεως, ἦν κατῆλεγε τὸ ἄγριον πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Δέκα μόλις δευτερόλεπτα ἔμειναν οὕτω ἐξετάζοντες ἀλλήλους, ἀλλ' ἤρκεσεν ὁ βραχὺς αὐτὸς χρόνος, ὥπως ἀναπτύξῃ μετὰ τὸν βιαίαν ἀντιπαθείαν αἰσθημα. Ἡ Λουκία ἐμάντευσεν αὐτὸ

ὡς γυνή, καὶ ὁ αὐξὼν τρόμος ἔλυσε τὴν γλώσσάν της.

— Ὁ ἀδελφός μου λοχαγὸς Δάβεν. Ὁ ἱατρός Ἀντώνιος, ἱατρός μου καὶ κάλλιστος φίλος τοῦ πατρός μου, εἶπεν, ἐκτελοῦσα τὸν τύπον τῆς παρυσιάσεως.

Αἱ λέξεις αὗται διέλυσαν τὸ ἀμήχανον τῆς θέσεως. Ὁ λοχαγὸς Δάβεν προσέκλινεν ἐλαφρῶς, καὶ ὁ ἱατρός ἐπίσης. Ἀφοῦ δὲ οὕτως παρήγγειλεν εἰς τὴν Λουκίαν νὰ μείνῃ ἡσυχοῦς καὶ νὰ κατακλιθῇ ἐνωρίς, ἂν τὸ ἐσπέρας ἡσθάνετο κακοδιαθεσίαν, ἀπεσύρθη.

Ὁ Ὁβραὶ ἤρξατο λακτιζὼν παταγωδῶς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ὅλας τὰς ἔδρας καὶ τοὺς κλιντήρας τοῦ δωματίου, ἔκαστον δὲ λακτισμὰ του προῦκάλει νέον τῆς Λουκίας ἀνασκήρτημα, μέχρις οὗ διαθέσας τέλος τὰ καθίσματα ἐν ἱκανῇ συμμετρίᾳ πλησίον τοῦ ἀνακλίντρον, ἐξέτεινε τὰ βαρέα του μέλη ἐπὶ τῆς αὐτοσχεδίου αὐτῆς κλίνης, δοιῶν πάντοτε ὀροβωδῶς καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν ἐργασίαν. Οὕτω δὲ ἔλαθεν ἡ Λουκία, κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν λακτισμάτων, τὰ αἴσια γεγονότα, ἅτινα παρείχον αὐτῇ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχῃ ἐνώπιον αὐτῆς τὸν ἀδελφόν της. Ἦσαν δὲ ταῦτα ἐν συνόψει τὰ ἑξῆς. Ὁ ἀσθενὴς συνάδελφος, οὐτινος ἡ ὑπηρεσία εἶχεν ἀνατελῇ εἰς τὸν Ὁβραὶ, εἶχεν ἀναλάβει πολὺ ταχύτερον ἢ ὅσον ὑπελογίζετο. Οὕτω δὲ ὁ λοχαγὸς Δάβεν εὐρέθη εἰς θέσιν ν' ἀναχωρήτῃ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου ταχυδρομείου τῶν Ἰνδιῶν, ὅπερ ἔμελλε νὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολήν του, καὶ οὐτινος ἡ ἀφίξις, χωρὶς ἐπιστολῆς, εἶχε τοσοῦτον ἀνησυχῆσαι τὴν πρῶτην τὸν Σίρ Ἰωάννην. Πρὸς τί νὰ γράφῃ ὁ Ὁβραὶ, ἀφοῦ ἔμελλε ν' ἀφίχθῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐπιστολῆς του; Ἐν Λονδίνῳ ἀπάντησε τὸν Θωμᾶν Κάρνιφρεξ, υἱὸν πρεσβύτερον τοῦ λόρδου Κάρνιφρεξ, λαβόντα ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ πατρός του νὰ μεταβῇ ὅ, τι τάχιστα εἰς Φλωρεντίαν, ὅπου τὸν ἀνέμενεν. Ὁ Θωμᾶς προσέφερεν εἰς τὸν Ὁβραὶ θέσιν ἐν τῇ ἀμάξῃ του, οὗτος δὲ ἐδέχθη, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐφθασεν ἀπροσδόκητος εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Ῥιβιέρας. Περὶ τοῦ ξένου δὲ, ὃν εἶχεν εὖρει παρὰ τῇ ἀδελφῇ του, περὶ τῆς εὐαρέστου ἢ δυσαρέστου ἐντυπώσεως ἦν ἡ θεὰ του ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν, οὐδὲ λέξιν εἶπεν ὁ λοχαγός.

Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρμόσυνος ἀγαλλίασις τοῦ Σίρ Ἰωάννου, ὅτε μετὰ τινος στιγμῆς, εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον, εἶδε τὴν ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου ἀνυπομῶνως προσδοκώμενον θησαυρόν του καθήμενον ἐγγὺς τῆς ἀδελφῆς του. Ὁ Σίρ Ἰωάννης, ὃς ἔκαμνε τρέλλας τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἂν ἡ συναισθησις τῆς ἀξιοπρεπείας του τὸ ἐπέτρεπε. Μετὰ πόσης ὑπερηφανείας καὶ στοργῆς ἐθεώρησε τὸ ἀγῶρι του, ὡς τὸ ἀπεκάλει! Πεκτῆρ καὶ υἱὸς ἐφλυάρεσαν ἐπὶ μακρόν, μέχρις οὗ ἡ ἀγγελία τοῦ γαμήματος διέκοψε τὰς ἀμοιβαίας τῆς στοργῆς τῶν ἐκχύσεις.

Ὁ λοχαγὸς Δάβεν συνεχάρη τὸν Σίρ Ἰωάννην διὰ τὴν ὠραίαν του ὄψιν, ὃ δὲ βαρωνέτος ἐξεδήλωσε διὰ μορφασμοῦ τὴν βαθεῖαν του εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῇ φιλοφρονήσει τοῦ υἱοῦ του, καὶ ἀπῆλθον ἀμφοτέρω εἰς τὴν αἰθούσαν, ὅπου ἦτο ἡ τράπεζα ἐστρωμένη.

— Ἀλήθεια, παιδί μου, εἶπεν ὁ βαρωνέτος, εἰς πότον ξενοδοχεῖον σὲ ἄρῃσεν ὁ Κάρνιφρεξ;

— Εἰς κανὲν, ἀπάντησεν ἐκείνος. Ἀρῃσεν τὸν σάκκον μου εἰς ἓν εἶδος οἶνοπωλείου, ὅπου ἡλλαζαν ἱππούς. — Ἀλήθεια, Γιάννη, νὰ υπάγῃς μετὰ τὸ γεῦμα νὰ μοῦ τὸν φέρῃς.

— Φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ Σίρ Ἰωάννης, μήπως δὲν υπάρχῃ ἐδῶ μέρος νὰ καταλύσῃς. Τὸ σπίτι εἶνε μικρόν, ὅσῃν καρυδόφυλλον.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ Ὁβραὶ, ὅπως τύχη. Ἡμπορῶ νὰ κοιμηθῶ καὶ εἰς τὸν καναπὲν, καὶ κατὰ γῆς, — ἀδιάφορον. Ἐγὼ ἤλθα, καὶ μένω. Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ μὲ διώξετε διὰ τῆς βίας.

Τὸ τελεσίγραφον τοῦτο τοῦ Ὁβραὶ πρόδηλον ἦτο ὅτι οὐδὲν ἐπιχείρημα ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ. Ἐγένετο λοιπὸν βραχύ τι συμβούλιον μετὰ τοῦ Σίρ Ἰωάννου καὶ τοῦ Γιάννη, οὐτινος ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν, ὅτι ὁ Γιάννης ἔπρεπε νὰ οἰκονομηθῇ ὅπως ἠδύνατο, καὶ νὰ διασκευασθῇ τὸ δωμάτιόν του διὰ τὸν νεαρόν του κύριον. Ὁ Γιάννης ἦτο ἑτοιμος, χάριν τοῦ Ὁβραὶ, νὰ κοιμηθῇ καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ λοχαγὸς Δάβεν, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν καὶ λύπην τοῦ Σίρ Ἰωάννου, ἀνῆψε κολοσσαῖον σιγάρον.

— Σιγάρον πρώτης ποιότητος, εἶπεν ἀποπνέων νέφη καπνοῦ. Ἐλπίζω, Λουκία, ὅτι δὲν σὲ πειράζει ἡ μυρωδιά; τὸν πατέρα μου ἤξεύρω ὅτι δὲν τὸν πειράζει.

Ἡ Λουκία ἐβεβαίωσε, ὅτι ἡγάπα μάλιστα τὴν ὁσμὴν τοῦ καπνοῦ, ἐνῷ πραγματικῶς τὴν ἐβδελύσσετο. Ἡ ταλαιπωρὸς Λουκία, ἀσθενὴς καὶ δειλὴ ὑπαρξίς, ἡσθάνετο ἀνεπιγνώστως τὴν ἀνάγκην νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

Ὡς πρὸς τὸν Σίρ Ἰωάννην, οὕτε ἀπεδέχθη οὕτε διέψευσε τὴν περὶ αὐτοῦ διαβεβαίωσιν τοῦ Ὁβραὶ ἵσως ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ τρόπου καὶ ὃν ἠθελε γείνει ἀποδεκτὴ διὰψεύσις τῆς ἐκ μέρους του, ἵσως δὲ καὶ προηρέθη νὰ φανῇ ἐπισκεπτικὴ τὴν πρώτην ἐκείνην ἡμέραν. Ἠρξέθη μόνον νὰ προτείνῃ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν κῆπον, ἵνα πῶσι τὸν καφέ. Ἡ συνήθης ὥρα τῆς δευτέρας ἐπισκέψεως τοῦ ἱατροῦ εἶχε παρέλθει καὶ ὁ Ἀντώνιος δὲν ἐφαίνετο.

— Ἐλπίζω ὅτι ὁ ἱατρός δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ, εἶπεν ὁ Σίρ Ἰωάννης, ἀφοῦ δις καὶ τρις ἐκύτταξε τὸ ὡρολόγιόν του. Ἐπειδὴ ἤλθεν ὁ υἱὸς μου, δὲν εἶνε λόγος νὰ στερηθῶ τὸν φίλον μου. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ τὸν γνωρίσῃς, Ὁβραὶ. Αὐτὸς ὁ ἱατρός Ἀντώνιος εἶνε ὁ πλέον διακεκριμένος



άνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσῃ, gentleman ἀληθῆς, καὶ ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Τοῦ ἔχομεν πολλὰς υποχρεώσεις.

Καὶ ὁ Σὶρ Ἰωάννης διηγήθη ἐκ νέου διὰ μακρῶν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνατραπέυσης ἀμάξης, καὶ τὴν εὐκαιρὸν συνδρομὴν τοῦ Ἰταλοῦ, πράγματα ἅτινα ἐγνώριζεν ἤδη ὁ Ὁβραὶ ἐκ τῶν διαφόρων ἐπιστολῶν τοῦ πατρὸς του. Ἐξαπτόμενος δὲ βαθμὴδὸν ἐ βαρωνέτος, ἀφηγήθη εὐαρέστως τὰς ἀδιακόπους θεραπείας τοῦ Ἀντωνίου πρὸς τὴν Λουκίαν, καὶ τὰ εὐφυῆ μέσα, ἅτινα εἶχεν ἐπινοήσῃ πρὸς διασκέδασίν της, ἐρ' ὅσον χρόνον ἦτο ἀναγκασμένη νὰ οἰκοῦν. Προμήθεια βιβλίων, μαθήματα βοτανικῆς, διδασκαλίαι κιθάρας, πάντα ταῦτα ἐρρέθησαν ἐν λεπτομερείᾳ, καὶ ὁ κατάλογος ἔληξε διὰ τῆς μεγαλοφυῶς ἐπινοίας τοῦ κινητοῦ ἀνακλιντροῦ. Ὁ Ὁβραὶ ἠκρασθήσεως προδότη, ἥτις ἠῤῥα καλὸς ὁ τρυφερός ἐκεῖνος ἀδελφὸς παρετήρει πόσον αἱ λεπτομέρειαι κατέβησαν τὴν ἀγαπητὴν του ἀδελφὴν.

Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ σφίξω τὴν χεῖρα τοῦ φοίνικος αὐτοῦ τῶν Ἀσκληπιῶν, εἶπεν ὁ Ὁβραὶ, καὶ νὰ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν βαναυσότητά μου. Ὑποθέτω ὅτι αὐτὸς εἶνε, τὸν ὁποῖον εἶδα ἐδῶ τὸ πρῶτον;

— Αὐτὸς εἶπεν ἡ Λουκία.

— Τί λέγετε; ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγὸς, ἀποτεινόμενος μὲν εἰς τὸν Σὶρ Ἰωάννην, ἀλλὰ βλέπων τὴν ἀδελφὴν του, δὲν θὰ ἦτο ὥραϊον νὰ τὸν κουβαλήσωμεν ἐδῶ διὰ τῆς βίας τὸν φίλον αὐτόν, ὁ ὁποῖος μᾶς λησμονεῖ; Χά, χά, χά!

— Ναί, ναί, πῆγαινε! εἶπεν ἡ Λουκία μ' ἀστράπτοντας ὀφθαλμούς.

Ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἀπεδέχθη ἀμέσως τὴν πρότασιν, ὁ λοχαγὸς Δάβεν ἀνῆψε νέον σιγάρον, καὶ ἀνεχώρησαν ὁμοῦ.

Διαβάζων τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὁ Ὁβραὶ διεῖρξεν εἰς γέλωτα.

— Τί γελᾷς; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Σὶρ Ἰωάννης.

— Δὲν ἔξυρω, . . . ἀλλ' αὐτὸ τὸ σπῖτι μου φαίνεται τόσον παράξενον. Ἐδίδα κάτι νὰ ἡμποροῦσα νὰ τὸ μεταφέρω εἰς τὸ Λονδίνον καὶ νὰ τὸ δεικνύω μ' ἓνα σελλίνιον εἰσοδόν. Στοιχηματίζω ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἐπίστευε, πῶς κατώρθωσεν ὁ Σὶρ Ἰωάννης καὶ ἡ Μίς Δάβεν νὰ ζήσουν ἐδῶ κατευχαριστημένοι πολλὰς ἐβδομάδας.

Ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, συναίσθανόμενος οἷαν περιεῖχον μορφὴν τοῦ υἱοῦ του οἱ λόγοι.

— Ἀλήθεια, . . . προσέθηκε μετὰ μικρὸν ὁ νεαρὸς λοχαγὸς, ὁ γέρων δούξ Β. μὲ ἠρώτησε τί γίνεσθε.

— Τὸν εὐχαριστῶ, εἶπε φαιδρυνθεὶς ὁ βαρωνέτος. Τί κάμνει; καλὰ εἶνε;

— Ζωηρότερος παρὰ ποτε, ἀπάντησεν ὁ Ὁβραὶ.

Ὁβραὶ. Ὁλος ὁ κόσμος εἶχεν ἀπορίαν τί ἐγείνατε, καὶ ἔκαμνον συνωμοσίαν νὰ ἔλθουν ἐξαφνὰ νὰ σᾶς ἀπαγάγουν ἀπὸ τὸ μυστηριώδες σας καταφύγιον.

— Αὐτὸ δὲ ἔλειπεν! εἶπε γελῶν ὁ βαρωνέτος. Ἀλήθεια, ἐπειδὴ ἔγεινε λόγος περὶ ἀπαγωγῆς, τί ἤκουσες περὶ τῆς Φανῆς Κάρνιφεξ;

— Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ ἐκεῖνον τὸν Ἰταλὸν βρωμοπαῖτην! ἐγρύλλισεν ὁ Ὁβραὶ. Ἠξέυρω ὅλην τὴν ἱστορίαν.

— Ἐνυμφεύθησαν τοὺλάχιστον; ἠρώτησε βεβαιωμένως ὁ Σὶρ Ἰωάννης.

— Ἐνυμφεύθησαν, ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ἡ Φανὴ θὰ γείνη γρήγορα χήρα.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ βαρωνέτος.

Ὁ Ὁβραὶ ἐσταμάτησεν ὀλίγον, ἤγειρε βραδέως τὸν δεξιὸν τοῦ βραχίονα, ἐκράτησεν αὐτὸν ἀκίνητον, οἶονε σκοπεύων, καὶ ἐκροτάλισε τὴν γλῶσσάν του μιμούμενος πυροβολισμόν.

— Ὁ Θωμᾶς Κάρνιφεξ τραβᾷ θάυμαστα, προσέθηκεν ἀφελῶς πρὸς ἐξήγησιν τῆς χειρονομίας του.

Τόσον φυσικὴ ὑπῆρξεν ἡ σκηνὴ αὐτῇ, καὶ τοσοῦτον ἄγριον εἶχε τὸ ἦθος ὁ παραστήσας, ὥστε ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἐφρικίασεν ἄκων. Ἐνέκρινε παραδειγματισμὸν τινα, ἀλλ' ὅχι τοιαύτης φύσεως.

Αἰχλοῦντες οὕτω ἐφθασαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀντωνίου καὶ ἦν στιγμὴν οὗτος ἐξήρχετο αὐτῆς ἐν πολλῇ δυσθυμίᾳ. Ὁ Ἀντώνιος δὲν προσεδόκα νὰ ἴδῃ τὸν στρυφνὸν ξένον τῆς πρώτης προσαγορεύοντα αὐτὸν φιλοφρόνως, τείνοντα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, καὶ ζητοῦντα συγγνώμην διὰ τὴν προτέραν του σκαλιότητα. Καίτοι δ' αἰφνιδίως καταληφθεὶς, ἀπάντησεν ὁ Ἰταλὸς δι' ὅλης τῆς δυνατῆς προσηνείας, καὶ οὕτως ἐπανῆλθον καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ πανδοχεῖον πορευομένου ἐν μέσῳ τοῦ ἱατροῦ. εὗρον δ' ἐκεῖ τὸν κόμητα, εἰς ὃν παρῆσαν ἀσπὴν κατὰ τοὺς τύπους ὁ νέος Δάβεν. Ἡ ἐσπερίς ὑπῆρξε θορυβωδεστέρᾳ τοῦ συνήθους, ἀλλ' εὐάρεστος πάντοτε. Ὁ νέος λοχαγὸς ἐφλυάργησε πολὺ, καὶ ἐγέλασε μόνος διὰ τὰς φλυαρίας του, πίνων ἀδιακόπως λεμονάδαν—ὡς τὴν ἀπεκάλει—τῆς τὸ ἀφρονόωτατον συστατικὸν ἦτο ρόμιον τῆς Ἰαμαϊκῆς. Ἡ Λουκία ἀπεσύρθη ἐνωρίς, εὐχαριστήμενη διὰ τὰς μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ τῆς ἀγαθῆς καὶ φιλικῆς σχέσεως, καὶ ἐκοιμήθη—ἐλπίζομεν—εὐάρεστον ὕπνον, ἡ ταλαίπωρος κόρη!

Ὅτε ἐσήμανεν ἡ δεκάτη, ὁ Σὶρ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀντώνιος, ἤρχισαν, ὡς συνήθως, τὸ ζατρίκιόν των, ὅπερ ὑπῆρξε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀδικοποιὸς σειρὰ σφαλμάτων τοῦ Σὶρ Ἰωάννου. Ὁ Σὶρ Ἰωάννης εἶχε προφανῶς τὸν νοῦν του ἀλλաχοῦ. Τὴν ἐπαύριον πρωῒαν, περὶ τὰς ὀκτώ, ἡ Λουκία, λουσθεῖσα καὶ ἀναπαυθεῖσα ἐπὶ τινὰς ὥρας, ἠτοιμάζετο νὰ κατὰβῃ ἐνῶ δὲ διέβαινε τὸν προθάλαμον, εὗρε τὸν ἀδελφὸν τῆς καθήμενον ἥδη

εἰς τὸ ἀνάκλιντρον καὶ χατμώμενον ἐκ μέτης καρδίας.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ὁ Ὁβραὶ.

— Πηγαίνω νὰ ποτίσω τὰ ἄνθη μου. Ἐχὼ ἐν ὥρῳ κηπάριον. Ἐλα νὰ τὸ ἴδῃς.

Ὁ Ὁβραὶ ἀνήγειρε τὸ κολοσσικὸν τοῦ σώμα, καὶ ἀπελθὼν εἶδε τὸν κήπον καὶ τὸν ἐθαύμασε.

— Σὺ τὸν ἐφύτευες;

— Κάθε ἄλλο τὸν ἐφύτευσεν ἡ Σπεράντσα, ἡ κόρη τῆς ξενοδόχου μας, χριστάτη κόρη. Τὰ φυτὰ μὲ τὰ ἔδωκε σχεδὸν ὅλα ὁ ἱατρός Ἀντώνιος. Δὲν εἶνε εὐμορρα;

— Ὁραϊότατα, ἀπάντησεν ὁ Ὁβραὶ.

Εἶτα δὲ προσέθηκε.

— Ἐσεῖς, Λουκία, ὅτι ἀγαπῶ πολὺ τὸν ἱατρόν σου;

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἡ Λουκία, καὶ τὸν ἐθεώρησε πλήρως εὐδαίμονιαν.

— Σπανίως εἶδα μορφήν εὐγενεστέραν τῆς μορφῆς του. Εἶνε ἀναντιρρήτως πολὺ διακεκριμένος ἄνθρωπος. Ἡθελα νὰ ἦτο δούξ καὶ δούκιος τῆς Ἀγγλίας.

— Διὰ τί; ἠρώτησεν ἡ Λουκία. Σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὴν θέσιν του.

— Διότι, ἂν ἦτο δούξ, θὰ ἐκάμνετε οἱ δύο σας ἐν ὥραιότατον ζεύγος.

Ἡ Λουκία ἔγεινε περιπόρφυρος.

— Ἐνῶ, ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὁβραὶ διὰ βραδείας, σκληρᾶς καὶ τραχείας φωνῆς, θὰ ἐπροτίμων νὰ σὲ ἴδω νεκρὰν παρὰ σύζυγον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ μικρὸν ποτιστήριον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῆς Λουκίας, καὶ τὰ γόνατά της ἐκάμψθησαν.

— Αἶ, καλὰ! ἀνεφώνησεν ὁ Ὁβραὶ ἐγείρων αὐτήν, δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ τρομάξῃς μὲ μίαν ἀπλὴν ὑπόθεσιν.

Χωρὶς δὲ νὰ εἴπῃ τι ἄλλο, περιέβαλε διὰ τοῦ ῥωμαλέου τοῦ βραχίονος τὴν ὀσφὺν τῆς ἀδελφῆς του, καὶ ἀναβάς μετ' αὐτῆς τὴν κλίσμακα, τὴν ἔφερεν εἰς τὸ ἀνάκλιντρον.

Πρῶτον τότε καὶ τελευταῖον ἐγένετο λόγος μεταξὺ αὐτῶν περὶ τοῦ Ἀντωνίου.

Ὁ ἱατρός ἦλθεν ὡς συνήθως τὴν πρωῒαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς προθύμου ὑποδοχῆς, ἥς ἐτύγχανε συνήθως παρὰ τῆς Λουκίας, ὑπεδέχθη αὐτὸν ψυχρὰς μόνον καὶ σιωπηλῇ ὑπόκλισις. Αἱ παρειὰς τῆς νεάνιδος ἦσαν κάταχραιοι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐρυθροί. Ἠρώτησε περὶ τῆς υγείας της, ἀλλ' ἐκείνη τῷ ἀπάντησεν ἐν σπουδῇ, ὅτι ἦτο πολὺ καλὰ. Ἡ θέλησε νὰ ψάψῃ τὸν σφυγμὸν της, ἀλλ' ἐκείνη τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη, διότι εἶχε λαμπρὰ τὴν υγείαν. Ὅτε δ' ἐκλινεν ὑπὲρ τὸν ὠμόν της, ἵνα ἴδῃ τὸ ἱερογράφημά της, ἐνθυμήθη ἐκείνη, ὅτι εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ δωμάτιόν της χροστῆρα ἀναγκαιότατον, καὶ ἐγερεῖσθαι ἀπῆλθε νὰ τὸν ζητήσῃ. Τὸ ἦθος τῆς Λουκίας ἦτο βεβαιωμένον, ὡς οὐδέποτε εἶχε παρρηγήσει ὁ Ἀντώνιος.

Ἡ καρδία τοῦ νέου συνεστάλη ἐπωδύνως, καὶ ἐνόησε πάραυτα ὅτι ὁ Ὁβραὶ ἦτον ἀφορμὴ τῆς μεταβολῆς ἐκείνης τοῦ βλέμματος καὶ τῶν τρόπων τῆς Λουκίας· ἀλλὰ διὰ τίνα λόγον; Μὴ ἄρα γε αὐτὸς, ὁ Ἀντώνιος, ἦτο κατὰ τι αἷτιος τῆς νέας αὐτῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων; Προθύμως θὰ ἔδιδε τὴν ζωὴν του διὰ νὰ σαφηνίσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριον, διὰ νὰ μείνῃ δέκα μόνον δευτερόλεπτα μόνος μετ' αὐτῆς, νὰ τῇ ἀποτεινῇ μίαν ἐρώτησιν, καὶ νὰ λάβῃ μίαν ἀπάντησιν. Παρέμεινε μακρότερον ἢ συνήθως ἵνα ὠφεληθῇ ἐξ ἐνδεχομένης εὐκαιρίας. Ἀλλ' εἰς μάτην. Ἀνυπερόβως τις τοῖχος ἐφαίνετο ἐστημένους μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης.

Τέσσαρες ἡμέραι παρήλθον, χωρὶς οὐδὲν νὰ βελτιωθῶσι τὰ πράγματα. Ὁ Ὁβραὶ τοσοῦτον εὐάρεστον εἶχεν εὑρεῖ τὸ ἐλεεινὸν πανδοχεῖον, ὥστε οὔτε τοῦ κόμητος αἱ ἐπίμονοι παρακλήσεις οὔτε αἱ παρορμήσεις τοῦ πατρὸς του, προτρέποντος αὐτὸν νὰ περιέλθῃ ἐπιππος τὰ ὠρεῖα περὶχωρᾶ, δὲν ἐπειθον τὸν κολοσσικὸν δραγόνον νὰ καταλίπῃ ἐπὶ στιγμὴν τὸν περίβολον τοῦ πενιχροῦ ξενοδοχείου, ἐκτὸς ἂν ἐπραττε τοῦτο καὶ ἡ Λουκία, ὅπερ συνέβαινε συνήθως τὸ ἐσπέρας. Τότε ὁ Ὁβραὶ ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός του τῆς ἀδελφῆς του τὸν βραχίονα καὶ ὑπεδοχῆται φιλοστοργῶς τὸ βῆμά της. Τὴν λοιπὴν ἡμέραν, ἀπὸ τῆς ἐβδόμης πρωῒνης ὥρας, μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἐσπερινῆς, ὁ Ὁβραὶ ἔμεινε οἶκοι ἐξηλωμένος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καπνίζων καὶ ῥοφῶν τὸ προσφιλέστατον ποτὸν, ἡ κλονίζων ἐκ βάρων τὸ πανδοχεῖον ὑπὸ τὸ βαρὺ τοῦ βήμα. Ἐλειδίαι φιλικώτατα πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ἐσφιγγεν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρά του, καὶ τοσοῦτον εἶχεν ἀγαπήσει αὐτόν, ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον συνήνει νὰ στερηθῇ καὶ ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον τῆς συναναστροφῆς του.

Ἐν τούτοις τὸ χρῶμα τῆς υγείας ὥρῃ ταχέως ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Λουκίας, καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς ἐκλινεν ἀδρανῆς, ὡς κρῖνον στερούμενον ἡλιακῆς ἀκτίνος. Δὲν ἦρκε μόνον, ὅτι ἡ ταλαίπωρος Λουκία εἶχεν αἰφνιδίως στερηθῇ πάσης χαρᾶς, ἦν παρείχον αὐτῇ αἱ συχναὶ τῆς μετὰ τοῦ Ἀντωνίου σχέσεις, ἀλλ' ἐπρεπεῖν ἐτι καὶ νὰ ὑποκρίνεται, φέρουσα προσωπεῖον ὅπερ διέψευδε τὰ ἐνδόμυχά της αἰσθήματα. Δὲν ἔξυρεν ἀκριβῶς, τί τὴν ἐβίαζε νὰ προσφέρεται τοιοῦτοτρόπως· ἀλλὰ μυστηριώδης τις φωνὴ τῇ ἔλεγεν εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της, ὅτι οὕτω μόνον ἠδύνατο ν' ἀποτρέψῃ φοβεράν τινα ἐπικειμένην καταστροφὴν. Ἡ καρδία της ἦτο πλήρως παραδόξως προκασθημάτων καὶ τρόμων μυστικῶν. Ἡ φίλις ἦν ὁ Ὁβραὶ ἐπεδείκνυε πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ὅχι μόνον δὲν τὴν ἐνεθάρρυνεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνυσχεῖ μάλιστα. Πρόδηλον ἦτο, καὶ δι' αὐτὴν ἐτι τὴν ἀπειρον νεανίδα, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ ἐκείνη προσήνεια ἦτο ψευδὴς καὶ φαινομένη μόνον. Τίνα ὅμως εἶχε λόγον ὁ Ὁβραὶ, προσφερόμενος οὕτω; Ἡ νεκρὰ κόρη



ἐσκέπτετο, ἀνεπόλει μετ' ἐπιμονῆς καταπονούσης τὴν κεφαλὴν τῆς τὸν ἐχθρὸν χαρκατῆρα τῆς πρώτης συναντήσεως τῶν δύο νέων, τὸν λίαν ἐμφαντικὸν ὑπαινιγμὸν τοῦ Ὁδραὶ, κατὰ τὴν ἐπομένην πρωΐαν, καὶ τὴν αἰφνίδιον τῶν τρόπων του μεταβολὴν.

Αἱ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Ὁδραὶ ἀναμνήσεις δὲν ἦσαν τοιαῦται, ὥστε νὰ συγκρατήσῃ τὰς ἀπὸ τοῦ ἡθους τοῦ ἀνδρὸς δυσχερέστους ἐντυπώσεις. Ἡ Λουκία ἐνθυμεῖτο πόσον ἐτρεμεν ἄλλοτε διὰ τὴν κοῦκλάν τῆς, δσάκις ὁ ἀδελφὸς τῆς διέμενε παρ' αὐτῇ κατὰ τὰς διακοπὰς, καὶ πόσα ὑπέφερε βάσανα παρ' αὐτοῦ ἡ μικρὰ τῆς γαλῆ. Ἐπὶ δὲ ζωηρότερον παρέμενε ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐξ μηνῶν, οὓς εἶχε διέλθει ὁ Ὁδραὶ ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ, πρὶν ἢ καταταχθῇ. Αἱ καθημεριναὶ σχεδὸν ἐριδὲς μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ, ἡ δακρυρροοῦσα μήτηρ τῆς, ἡ ἐφ' ὅλην τὴν οἰκονομίαν ἐπιχειρομένη κατῆφεια, ὁ στρυφνὸς χαρκατῆρ τοῦ Ὁδραὶ, καὶ τρόποι ἔτι χεῖρονες, ἀμείδοντες τὰς διαλλακτικὰς ἀποπειράς τῆς δεκαετοῦς μόλις τότε Λουκίας, ὁ φόβος τέλους, ὃν ὁ ἀδελφὸς τῆς πάντοτε τῇ ἐνέπνευεν, ὅλα ταῦτα διατηροῦντο σαφῶς ἐν τῇ μνήμῃ τῆς Λουκίας. Ὁ χρόνος εἶχε πως ἐξασθενήσῃ, ἀλλὰ δὲν μετέβαλε τὰς ἐντυπώσεις ταύτας.

Οὕτω δ' εὐθὺς τὸ κατ' ἀρχὰς ἐνέπνευσεν εἰς τὴν Λουκίαν φόβον ὁ ἀδελφὸς τῆς. Αἱ θορυβώδεις του χειρονομίαι, οἱ ἀφόρητοι τρόποι του, αἱ συνεχεῖς του βλασφημίαι καὶ ἡ βάνασος εὐθυμία του προσέβαλλον ἀλγεινῶς τὸ νευρικὸν σύστημα τῆς ἀσθενικῆς κόρης καὶ τὰ αἰσθητά τῆς λεπτοφυοῦς τῆς φύσεως. Ταῦτα καὶ μόνον ὅλα ἤρχοντο νὰ καταστήσωσι τὴν παρουσίαν τοῦ Ὁδραὶ ἀφόρητον εἰς τὴν Λουκίαν. Φαντάζεται δὲ τις εὐκόλως τί ἔτι μᾶλλον ἡσθάνετο ἡ ταλαίπωρος νεῖνις, φοβουμένη μὴ πᾶσα ἡ βία ἐκείνη καὶ ἡ σκαιότης ἐκτραχῶσιν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν κατὰ τοῦ κέντρου τῶν τρυφερωτάτων αὐτῆς αἰσθημάτων, αἰσθημάτων στοργῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ υἱοῦ του, ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἔδωκε γέφυρα ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ἀνῆγγειλεν εἰς τὸν ὀλιγάριθμον μὲν ἄλλ' ἐκλεκτὸν ὄμιλον τῶν δαιτυμόνων του—τὸν κόμητα, τὸν δῆμαρχον, τὸν ἱατρὸν Ἀντώνιον κ.λ.—ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας ἀνεχώρει. Μάτην κατεσκόπησεν ὁ Ὁδραὶ τὴν ἀδελφὴν του ὅσον κάλλιον ἡδυνήθη ἡ Λουκία οὐδὲ καὶ συνωφρυνώθη. Ἡ δυστυχία τῆς ἦν ἀληθῶς τόσον μεγάλη, ὥστε ἀπεδέχθη σχεδὸν ὡς ἀνακούφισιν τὴν ἀγγελίαν τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἄς κατ' ὀρθον μόνον νὰ τῷ εἴπῃ: «Εὐχαριστῶ, ἱατρί! ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ σὲ καὶ τὴν πατρίδα σας!» ἄς κατ' ὀρθον νὰ τῷ εἴπῃ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ἐλευθέρως, ἀπροσπονήτως, ὡς ἡ καρδία τῆς τὰς ὑπηγόρευε, χωρὶς νὰ τὴν βλέπῃ ξένος ὀφθαλμός, . . . ἄς κατ' ὀρθον τοῦτο, καὶ ἡ Λου-

κία ὁ ἀνεχώρει ἐν εἰρήνῃ. Ἡ ἰδέα αὐτῇ δεσπόζει ἀδιακόπως τοῦ πνεύματός τῆς ὁ πόθος οὗτος, νὰ τὸν ἴδῃ, νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ τὸν εὐλογήσῃ, σφίγγει τοὺς κρατάρους τῆς ὡς στέφανος ἀκάνθινος. Ἄν ἐπραττεν ἄλλως. Ὁ δὲ τὴν ἐνόμιζεν ἐκεῖνος ἀχάριστον. Ἐκεῖνος ὑπῆρξε δι' αὐτὴν ἡ προσωποποιήσις τῆς ὑπομονῆς, τῆς προσοφείας, τῆς ἀγαθότητος. Τί ἄλλο περισσότερον ἡδύνατο νὰ κάμῃ φίλος, ἀδελφός, πατήρ;

— Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ σὲ καὶ τὴν πατρίδα σας!

Τὰς λέξεις αὐτὰς ψιθυρίζει μόνον. Ἐπεθύμει νὰ τὰς γράψῃ πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ ὅλ' ἐφαίνοντο τόσον ψυχρὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου. Αὐτὸς δὲν φαντάζεται καὶ, —εἰς βεβαιὰ περὶ τούτου—τὸ μέγεθος τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς, οὐδὲ τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθητά τῆς. Πόσον ἀνόητος ὑπῆρξε νὰ μὴ τοῦ εἴπῃ, ὅτε εἶχε ὅλον τὸν καιρὸν εἰς τὴν διαθεσίν τῆς, ὅτε οὐδὲν νέος παρενέβαλε τὴν ἀπαίσιαν του σκιάν μετὰ αὐτῆς καὶ ἐκεῖνου, ἀκτινοβολῶν τινὰ πρῶτον, ἐξ ἐκεῖνων αἵτινες ἐσπαταλῶντο εἰς κοινὰς ὀμιλίας ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἢ ἐσπέραν τινὰ σεληνοφωγῆ, καθ' ἣν περιεπάτουν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, ἐνῷ εἶπεν ἐρωτικῶς τὸ κύμα παρὰ τοὺς πόδας των! Καὶ τοὺς ὥραίους ἐκεῖνους περιπάτους ἐν τῷ κήπῳ καὶ τὰς ἐπ' ἀκατίου ἐκδρομὰς ἐπὶ τῆς γλαυκῆς θαλάσσης, καὶ τὴν ὥραίαν προσκύνησιν εἰς Λαμπροδόξαν! Ὡ! ἂν ἡδύνατο ν' ἀνακαλέσῃ ἐν μόνον δευτερόλεπτον, ἐν καὶ μόνον ἐξ ὅλου αὐτοῦ τοῦ παρελθόντος!

Μάταια συγκινήσεις, σκιὰ, ἰνδάλματα κενά! Ὁ ἀδυσώπητος χρόνος βαίνει, προχωρεῖ ἀδιακόπως, καὶ ἤλθε τέλος ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ ἡ Λουκία δὲν εὗρε πρόσφορον στιγμὴν νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν καρδίαν τῆς. Καθημένη ἐπὶ τοῦ κινήτου τῆς ἀνακλίντρον, βλέπει ἀορίστως πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐν ὄνειρῳ. Ὁ Ὁδραὶ καὶ ὁ Ἀντώνιος εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, καὶ φιλονεικοῦσι περὶ τῆς ἐν ταῖς Ἰνδίας ἀγγλικῆς πολιτικῆς. Ὁ Ἀντώνιος εἶνε κάτωχρος καὶ τὸ ἥθος του ἔχει ἀσυνήθη ζωηρότητα. Ὁ Σὶρ Ἰωάννης βηματίζει ἐν τῇ αἰθούσῃ, μελετῶν ἀποχαιρετιστήριον προσλαλίαν, καὶ ῥίπτων ἐνίοτε περίλυπον βλέμμα ἐπὶ τὴν θυγατέρα του. Ἡ Χούτσινς ἀναβιβάζει καὶ καταβαίνει τυρβάζουσα καὶ περίφροντις, ἔρχεται καὶ ἀπέρχεται, καὶ εἶνε ἀνῆσυχος καὶ τετραγαγμένη. Ὁ Γιάννης ἀνεχώρησεν ἀπὸ πρωῒας εἰς Νίκαιαν, ἐν' ἀφῆσθ τὴν ἐπὶ τῆς ἀμάξης θέσιν του εἰς τὸν λοχαγόν, καὶ ἡ ταλαίπωρος Χούτσινς ἔχει νὰ κάμῃ διπλὴν ἐργασίαν. Τέλος ἀναγγέλλει ὅτι οἱ ἱπποὶ ἐξεύχθησαν.

— Ἐλα, Λουκία, εἶπεν ὁ βαρωνέτος, ἐνθαρρύνων τὴν θυγατέρα του.

Ὁ Ὁδραὶ σπεύδει πρὸς τὴν ἀδελφὴν του καὶ τὴν βοηθεῖ νὰ ἐγερθῇ, ἡ δὲ Χούτσινς, παρκατησασα μικρὸν τι κἀνίστρον, ἀνηρτημένον ἀπὸ τοῦ βραχίονος τῆς Λουκίας, προσφέρει νὰ τὸ κρα-

τήσῃ αὐτῇ. Ἡ Λουκία τὸ δίδει ταχέως καὶ ῥίπτει ὀργίλον βλέμμα πρὸς τὴν θεοκαρινίδα τῆς. Ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου κἀνίστρον ὑπάρχουσιν ὀλίγα ξηρὰ καὶ ἄχρκα ἄνθη, ὥραϊον ἄλλοτε κυνοῦν ἔχοντα χρῶμα, καὶ τὸν θησαυρὸν αὐτὸν ἐννοεῖ νὰ κρατήσῃ καὶ νὰ φυλάξῃ μόνον τῆς ἡ ταλαίπωρος κόρη!

Ὅτε ὁ Σὶρ Ἰωάννης καὶ ὁ ἱατρός, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τοῦ Ὁδραὶ καὶ τῆς μὲς Δάβεν, κατέβησαν τὴν κλίμακα, πλήθος ἀνθρώπων συνηθροισμένων εἰς τὸν κῆπον ἀφαιροῦσι τοὺς πῖλους καὶ τοὺς σκοῦρους των καὶ σείουσιν αὐτοὺς εἰς ἀποχαιρετισμόν. Ἡ γλῶσσα τοῦ Σὶρ Ἰωάννου μένει κολλημένη εἰς τὸν λάρυγγά του, καὶ ὁ βαρωνέτος παραιτεῖται τοῦ λόγου του. Νομίζει δὲ μάλιστα φρονιμότερον ν' ἀρκεσθῇ εἰς σιωπηλὰς χειραψίας. Ὅσοι θέλουσι ν' ἀσπασθῶσι τὴν χεῖρά του, ὁ Πρόσπερος, ὁ νέος του ἀδελφός, ἡ γυνὴ τῶν μῆτηρ, πάντες εἰσὶν ἐλευθέροι! ὁ Σὶρ Ἰωάννης δὲν ἀνθίσταται πλέον. Εἰτούτοις ὁ Ὁδραὶ πιέζει τὴν Λουκίαν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου, ὅπου προσμένει ἡ ἀμάξα. Ἡ Ῥόζα καὶ ἡ Σπεράντσα, καὶ ὀλίγον περαιτέρω ὁ Βαπτίστας κλαίουσιν ὡς βρύσεις μηχανικῶς δὲ σχεδὸν ἡ Λουκία εὐχαριστεῖ τὰς πτωχὰς γυναικὰς διὰ τὴν ζωηρὰν αὐτῇ ἐκδήλωσιν τῆς στοργῆς των, ἐνῷ ἐκεῖνοι φιλοῦσιν ἀδιακόπως τὰς χεῖράς τῆς καὶ τὰ ἐνδύματά τῆς.

Τέλος πάντων ὁ Ὁδραὶ ἀναγκάζεται νὰ βλασφημήσῃ καὶ νὰ ὠθήσῃ τὴν ἀδελφὴν του ἐντὸς τῆς ἀμάξης. Ὁ δὲ Ἀντώνιος βοηθεῖ τὸν βαρωνέτον ν' ἀναβῇ ἐπίσης.

— Καλὸν ταξίδι, Σὶρ Ἰωάννη! φωνεῖ ὁ ἱατρός. Buon viaggio, signorina! Φροντίσατε τὴν υἱέιν σας!

Ἡ signorina μένει ἄφωνος καὶ βωβή! οὔτε μείδιζ, οὔτε χαιρετᾷ, ἀλλὰ βλέπει μόνον ἀτενῶς ἐπὶ τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην μορφήν, ἥτις οὐδὲ νὰ μείδιζ καὶ τολμᾷ, διότι αἰσθάνεται βάσανον ὀφθαλμῶν ἀτενίζοντα ἐπ' αὐτήν. Ὁ ἡνίοχος κρατεῖ τὴν μᾶστιγα, οἱ περὶστάμενοι φωνοῦσι μεγαλοφώνως «Σ' τὸ καλὸν!», ἡ βαρεῖα μηχανὴ κινεῖται, καὶ ἡ ἀγαθὴ μορφή ἀφανίζεται. Ἡ Λουκία ἐγείρεται τότε ἀπὸ τῆς νάρκης τῆς.

— Λοιπὸν φεύγομεν, πατέρα!

Καὶ χεῖμαρδός δακρύων καταλείβεται ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς τῆς, ὡς ποταμὸς διαρρήξας τοὺς φραγμούς του. Ὁ Σὶρ Ἰωάννης δὲν ἀνθίσταται πλέον ἀναλύεται καὶ αὐτὸς εἰς δάκρυα, σφίγγει τὴν δυστυχῇ του κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ πατήρ καὶ κόρη ἀναμιγνύουσι τὰ δάκρυά των.

Ἐνῷ ταῦτα γίνονται ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὁ Ὁδραὶ, καθήμενος ὀπισθεν, ἀνάπτει νέον σιγάρον, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ καπνισθέντος.

Οἱ μείναντες ὀπίσω ἴστανται ἐπὶ τῆς λεωφόρου, βλέποντες μακρυνομένην τὴν ἀμάξαν, καὶ περακολληθῶντες αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος, μέ-

χρὺς οὐ ἐγένετο ἄφρατος. Ὁ ἀτυχὴς Ἀντώνιος εἶχε ἀιμάσσουσιν τὴν καρδίαν, καὶ πολὺ ἐπεθύμει νὰ ῥίψῃ τέλος τὸ προσωπεῖον. Ἀλλ' ἀναγκάζεται ἐν τούτοις, ν' ἀκούσῃ τὴν φλυαρίαν τοῦ δῆμαρχου καὶ τοῦ κόμητος οἵτινες ἐπέμειναν νὰ τὸν συνοδεύσωσιν οἰκάδε. Ἐφῆλσε τέλος εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔπασεν εἰς τὴν κλίνην, καὶ — ὁ ἀνθρώπος εἶνε ἀνθρώπος πάντοτε — ἐκλαυσεν ὡς παιδίον.

[Ἡ συνέχεια]

## ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

«Ὁ δημόσιος γραφεὺς»

Τοὺς ἔβλεπον δσάκις ἐτύγγανε νὰ διέρχῃμαι ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀγίου Καρόλου, ἢ παρὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ταχυδρομείου, ἢ τῆς παραλίας, καὶ τὸ ὄμμα μου ἐπιπτε πάντοτε μετὰ συμπαιδείας ἐπ' αὐτῶν. Τοὺς ἔβλεπον βιγούντας ὑπὸ τὴν παγερὰν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ἢ φλεγόμενους ἐκ τῶν καυστικῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, πάντοτε σιγηλοὺς, ἡρέμους, γαληναίους, μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας θεωροῦντας τὸ παρερχόμενον πλήθος, ἢ ἐγκύπτοντας σοβαρῶς ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτῶν.

Ὁ δημόσιος γραφεὺς εἶνε βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα ἄγνωστον παρ' ἡμῖν. Ἐν Ἑλλάδι οἱ σχετικῶς ἥττονες ἀγράμματοι, δσάκις ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ γράψωσιν ἐπιστολήν, ἀποτείνονται πρὸς τὸν συγγενῇ, τὸν φίλον, τὸν γείτονα ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλ' οὐδέποτε ἐμπιστεύονται τὰ ἀπόκρυφα τῆς οἰκογενείας εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα. Ὁ δημόσιος γραφεὺς, ὅστις ἤθελε τοποθετήσῃ τὴν τράπεζάν του ὑπὸ τὴν στοὰν τοῦ ταχυδρομείου, δεδούλω, ἢ ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως ἐν Ἀθήναις, ἤθελεν ἔχει πελατεῖαν λίαν περιορισμένην, καὶ μόνον κέρδος τοὺς γέλωτας καὶ τοὺς χλευασμοὺς τῶν ἀγριοπαίδων. Ἀλλ' ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι τῆς Δύσεως, ὅπου ὑπὸ τὴν ψευδῇ τοῦ πολιτισμοῦ ἐπιχρώσιν κρύπτεται ἔτι ἡ διαίρεσις τῆς κοινωνίας εἰς φυλὰς προνομιούχους ἢ μὴ καὶ διακεκριμένους ἀλλήλων, ὡς ἐν τῇ παλαιᾷ Αἰγύπτῳ, ἡ ἀμοιβαία πίστις ὑπάρχει καὶ ἐξασκεῖται ἐν ἐκαστῇ τῶν φυλῶν τούτων καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ μᾶλλον περὶφρονουμένῃ, τὰ μέλη τῆς ὁποίας συνενοῖ λεληθότως ἐν ἀδελφότητι ἡ κοινὴ δυστυχία. Καὶ ὁ πτωχὸς χειρωναξ, ὁ ἀνάγκην ἔχων νὰ γράψῃ πρὸς ἀπόντα συγγενῇ ἢ φίλον, πορεύεται ἀδιστακτικῶς πρὸς τὸν δημόσιον γραφεῖα, καὶ μερίζεται μετ' αὐτοῦ τὸν ὀλίγον ἄρτον, ὃν ἐκέρδησε διὰ τοῦ ἱδρώτος, παρέχων ἐργασίαν εἰς τὸν συνάδελφόν του παρὶν.

Σύντομιμα ἐλεεινὸν πολυπλάγκτου βίου συνήθως ὁ δημόσιος γραφεὺς, ἐκλέγει τόπον πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ ἔργου του, καὶ ἐγκαθίσταται ὅπου ἂν εὗρῃ ἐνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου γῶρον, ὅπως τοποθετήσῃ τὴν τράπεζαν καὶ τὴν ἔδραν, μόνον αὐτοῦ ἐφόδια. Ἡ τράπεζα καλύπτεται ἐνίοτε ὑπὸ τεμαχίου ἐριούχου, ὅπερ ὑφιστάμενον καθ' ἐκάστην







## Ο ΑΠΟΛΥΘΕΙΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Συγγραμματα τριών τμ. 472.

Ζ'

Ὁ Σαλστράς εἶχεν ἤδη ἐν σχέδιον· νὰ προσελκύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ πρώην καταδίκου, νὰ καταστήσῃ αὐτὸν φίλον του, καὶ νὰ κορούσῃ αὐτὸν δίκην πολυχόρου δργάνου μέλλοντος νὰ ἐξαγάγῃ παραδόξους τόνους, καὶ προξενήσῃ αὐτῷ καινοφανεῖς συγκινήσεις.

Καὶ πρὸς τοῦτο ἤρχισε νὰ μεθύσκῃ αὐτόν.

Ὁ Ὀθων Μύλλερ, ἀσθενὴς ἔχων φύσει ἐγκέφαλον, ἀπὸ πεντηκονταετίας ἤδη ἔπινε μόνον ὕδωρ· δὲν ἦτο λοιπὸν δυσχερὲς νὰ μεθύσῃ.

Ὅτε δὲ ὁ Σαλστράς εἶδεν αὐτὸν εἰς οἶκον ἐπεθύμει κατὰστασιν, ἐπλήρωσε τὴν δαπάνην ἐκ τοῦ τε καὶ τοῦ νέου φίλου του, περὶ οὗ ἄλλως τε ἦτο βέβαιος ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀνταποδώσῃ τὸ δι' αὐτὸν δαπανηθὲν ποσόν.

Ὁ Γερμανὸς εὐθυμεῖ, ἀλλὰ μένει Γερμανός· μετὰ τὴν ἀζήμιον.

Εἶτα ἀνεβίβασε τὸν Μύλλερν ἐφ' ἀμάξης, ἡγάγετο αὐτὸν εἰς τὸ κατάλυμά του, τὸν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ ἀνακλίντρον, ἐν ᾧ ἀπεκοιμήθη.

Περὶ τὴν ἐννάτην τῆς ἐσπέρας μόνον, — τοσοῦτον βηθεῖα ἦτον ἡ μέλη του, — ἀρπυνίσθη ὁ δεσμώτης τῆς χθὲς, περιέβλεψε περὶ ἐκυτὸν, εἶδεν ὅτι περιεκυκλούτο ὑπὸ κομποτάτων ἐπίπλων. Λυχνία ἔφραγγεν ἐνώπιόν του.

Προσεπάλησε νὰ ἐξηγήσῃ τί τῷ συνέβαινε.

Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν τὸ κατῴρθον,

— Ναι, εἶπε, τὸν εἰς μου βαστᾷ ἀκόμα.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ ἰατρός εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον· ὁ Ὀθων τὸν ἀνεγνώρισε.

— Ἐρχεσαι μαζὶ μου; τὸν ἠρώτησε.

Ὁ Ὀθων ἀπεδέξατο τὴν πρότασιν.

Κατῆλθον εἰς τὴν ὁδόν. Τὸ φωταερίον ἐπὶ νείκε τὸ ἀποτέλεσμά του. Ἄλλ' ὁ Σαλστράς ἡδικοφῶρε περὶ αὐτοῦ. Ἀνεβίβασε καὶ αὖθις τὸν Μύλλερν ἐφ' ἀμάξης πρὸς τοὺς ἀγροὺς ταχέως ἀπελθούσης.

Μετ' ὀλίγον ἔστη ἡ ἀμαξία κατέβη ἀπ' αὐτῆς ὁ ἰατρός καὶ ὁ νέος του φίλος. Ἡ σκοτία ἦτο πυκνὴ καὶ ζοφερὰ. Ὁ Ὀθων, καίπερ ἀρχαῖος κακοῦργος, ἐλαχίστην εἶχεν εἰς τὸν ἐταῖρόν του ἐμπιστοσύνην.

Ὁ ἰατρός ὠδήγησεν αὐτὸν διὰ στενοῦ δρομίσκου εἰς μικρὸν κρηπίδωμα, ἀποτόμως ἀνυψούμενον κατὰ πλάτος τῆς ὁδοῦ. Ἐτέρωθεν τοῦ κρηπίδωματος ἄνθρωπος κίτρινον φέρων περιλαίμιον ἐβόδιζε βραδέως.

— Περίμεινε, εἶπεν ὁ Σαλστράς εἰς τὸν Μύλλερν, θὰ ἰδῇς καὶ τι.

Ἦκούετο πράγματι ὑπόκωφος τις κρύτος κυλινθήσεως, ὡς ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς ἐξερχόμενος.

— Ἐλα, σκύψε, καὶ κύτταξ· ἐκεῖ, εἰς τὸ μέρος τοῦ βουνοῦ, τί βλέπεις;

— Μία μεγάλη μαύρη τρύπα.

— Ναι... καὶ τώρα;

Ὁ Ὀθων δὲν ἀπεκρίνατο. Εἶχε καθυλῶθῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκείνῃ μελαίνῃ ὁπῇ δὴ τερᾶστικα ὄμματα ἐπέλαμψαν αἰφνιδίως, ἰσχυρότατον φῶς ἐκπέμποντα μακρὰν. Ὁ Ὀθων εἰδωμένος, ἐδιπλασιάσθη. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ προὐχόμενοι ἀστροπαῖα ταχύτητι, ἐξῆλθον τῆς ὁπῆς. Κραυγὴ δὲ στρηνῆς, διάτορος, φρικαλέα ἐπληξεν τὸ οὖς τοῦ Μύλλερν τὸ ἀπὸ τοσοῦτων ἐτῶν μὴ εἰθισμένον εἰς τὸν πάταγον καὶ τὴν βοήν, καὶ πρᾶγμα τι ὥσπερ μεγαθύριον πελώριον, ὀφιοειδὲς, ἐλικοδρομοῦν, μέλαν, τρομερώτατον διῆλθε πρὸ τῶν δὴ ἄνθρώπων ὡς ὀπτασία ὅσον ἀστραπὴ μόνον διαρκέσασα. Κατόπιν τὰ πάντα μετέπεσαν αὖθις εἰς τὴν σκοτίαν.

Ὁ Σαλστράς ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ τὸν φίλον τοῦ Μύλλερν. Εἶχεν ἐπὶ τῶν χειλέων κακεντρεχὲς μεδίαμα, ὡς γελωτοποιὸς μέλων νὰ εἴπῃ πρὸς τινὰ.

— Αἶ! λοιπὸν, πῶς σοῦ φάνηκε;

Ἄλλ' ὁ ἐταῖρός του εἶχε γίνῃ ἄφαντος. Ἐπειδὴ ἦτο βαθυτάτον τὸ σκότος καὶ οὐδὲν διέκρινεν ὁ ἰατρός, τὸν ἐκάλεσε κατ' ὄνομα.

Ἄλλ' ὁ Ὀθων δὲν ἀπεκρίνατο.

Ὁ Σαλστράς λαβὼν τότε τὸν πολυχρόμων φαλὸν τοῦ φύλακος τοῦ κρηπίδωματος, ὕψωσεν αὐτὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, πολλάκις αὐτὸν καλῶν. Τότε ἤκουσε μυκηθμὸν παρὰ τοὺς πόδας του. Ὁ γέροντος ἐκείτο πρηνὴς χαμαὶ ἐν καταστάσει ἀπεριγράπτου δέους, ὑπολαμβάνων ἐκυτὸν τεθνεῶτα ἤδη καὶ καταχρονίου τινὸς βρασάνου παγγινίου.

Μετὰ πολὺ μόλις κατῴρθωσεν ὁ Σαλστράς νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ ἀνεγείρῃ αὐτὸν ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Ὁ ἰατρός ἠκτινοβόλει ἐξ ἀγαλλιέσεως. Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὀθωνος Μύλλερν ἐπενεχθεῖσα ἐντύπωσις ἦτο πολλῶ μείζων παρ' ὅ,τι εἶχεν ἐλπίζει.

— Τ' εἶν' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ γέροντος δι' ἀσθενούς φωνῆς.

— Αἶ! αἶ! ὑπέλαβεν ὁ Βρυαρὸς καταγοητευμένος, εἶσαι πολύτιμος ἄνθρωπος, φίλε μου, ἐπὶ σοῦ ἡμπορεῖ τις νὰ μελετήσῃ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τῶν ἀγρίων. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶδες εἶνε ἡ ἀπὸ Περσίων εἰς Κολωνίαν ἀμαξοστοιχία.

— Ἡ ἀμαξοστοιχία! ἐπανέλαβεν ὁ Μύλλερν μὴ ἐννοῶν.

— Αἶ! ναί· δὲν ἐννοεῖς τί θὰ εἴπῃ ἀμαξοστοιχία; ἄς εἶνε· εἶνε ὁ σιδηρόδρομος.

— Ὁ σιδηρόδρομος, αὐτὸ τὸ θεριό!

— Ναι.

— Καὶ βγαίνει κάτω ἀπὸ τὴ γῆ αὐτός;

— Ὁχι· πάντοτε. Διὰ νὰ σοὶ τὸν δείξω ἐξέλθῃ μέρος ὅπου ἡ ἀμαξοστοιχία φαίνεται ἐξερχομένη ἀπὸ ὑπόγειον σήραγγα.

— Σήραγγα! καὶ τί θὰ πῇ σήραγγα;

Διὰ βραχέων ὁ Σαλστράς ἠθέλησε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν Μύλλερν καὶ τὴν σήραγγα καὶ τὰ σιδηρὰ ἐλάσματα, καὶ τὴν ἀτμομηχανήν.

Ὁ δυστυχὴς γέροντος ἤκουστο συντονώτατα. Ἐνόει ὅτι ὁ ἰατρός τῷ ὠμίλει γερμανιστὶ, ἀλλ' αἱ λέξεις δι' αὐτὸν οὐδεμίαν εἶχον σημασίαν. Μία μόνον ἐντύπωσις ἐδέσποζεν αὐτοῦ: ὁ φόβος.

Πῶς! τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο πρᾶγμα, τὸ βαρὺ ἄμα καὶ ἐλαφρὸν, τὸ μέλαν, τὸ ὠρυόμενον, τὸ παταγοῦν, τὸ μυστηριώδες, ὁ παράδοξος ἐκεῖνος μαστόδους, ὁ πελώριος ἔχων τὰ ὄμματα καὶ πνευστιῶσαν τὴν ἀναπνοήν, ὁ περὶ ἐκεῖθεν ὡς ὄνειρον... ἦτον ὁ σιδηρόδρομος!

Καὶ ὑπῆρχον λοιπὸν ἄνθρωποι ἐντὸς αὐτοῦ. Οἶα μωρία! Βεβαιότατα ὁ ἀστεϊσμός ἐξηκολούθει, ὁ μυκτηριμὸς δὲν εἶχε παύσει, ἡ ἴσως ὁ ὑπαιθερὸς ἀνὰ κατέστησεν αὐτὸν παράφρονα καὶ ἐβόδιζε ζῶν ἐν φρικαλέῳ ἐφιάλτῃ.

— Πᾶμε! πᾶμε! ἐπανελάμβανεν ὁ Ὀθων Μύλλερν.

— Θὰ περάσῃ ἄλλη ἀμαξοστοιχία.

— Ὁχι! Φθάνει! Σὲ παρακαλῶ, πῆγαινε με πίσω ἐς τὴν πόλιν. Δὲν τὸ ξέρεις λοιπὸν πῶς φοβοῦμαι;... φοβοῦμαι.

— Μπα! θὰ περάσῃ ὁ φόβος σου.

— Πῆγαινε με πίσω, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ Μύλλερν διὰ τῆς βραδείας του φωνῆς ἀπειλητικῆς, πῆγαινε με πίσω γιὰτὶ σὲ σκότωσα, ἄ!

Ὁ ἰατρός ἀνεμνήσθη τότε ὅτι ὁ Μύλλερν εἶχε καταδικασθῇ ἐνεκα φόνου. Ὑπήκουσεν. Ἐν σιγῇ ὁ γέροντος ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξίαν. Ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν.

Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ὀθων Μύλλερν κατέβαινεν ἀπὸ τῆς ἀμάξης, ἐξεθαμβώθη. Ὁ ἰατρός εἶχεν ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν φωτεινότεραν συνοικίαν τῆς πόλεως. Φωταερίου κύματα ἐξέπεμποντο ἀπὸ τῶν φανῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν καταστημάτων.

Ἐνταῦθα ὁ θαυμασμός ἤρξατο πάλιν δεσπάζων τοῦ δυστήνου γέροντος. Προσεβλεψε τὰ μεγάλα κάτοπτρα τῶν ἐργαστηρίων, τὰς πολυαίθλους φωτοβολούσας γλωσσίδας.

— Τί λάδι εἶν' αὐτὸ ποῦ κάνει τέτοιο φῶς; ἠρώτησε.

— Δὲν εἶνε λάδι.

— Ἐλα δά! Καὶ τί εἶνε σὰν δὲν εἶνε λάδι;

— Εἶνε φωταερίον, καὶ τι ὥσπερ ἄερας ποῦ καίεται.

Ὁ Μύλλερν ταῦτα ἀκούσας ἐποίησεν ἑγκαρτερήσεως κίνημα, λέγων καθ' ἑαυτὸν ἀναντιρρήτως:

— Ἀκόμη με περιγελοῦν.

Ἀλλὰ δὲν ἐπίστευεν οὔτε λέξιν ἐξ ὅσων τῷ ἔλεγεν ὁ ἰατρός. Τὰ ἔκοβε πάρα πολλὰ γινώσκων!

Ἐπὶ τούτοις δὲ ὁ ταλαίπωρος δὲν ἡδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ. Διετέλει εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τρόμου, ὃν ἐνέπνεεν εἰς αὐτὸν τῆς ἀμαξοστοιχίας ἡ διάβασις.

Τὰ ὥτ' αὐτοῦ ἦσαν εἰσέτι πλήρη τῆς καταχθονίου ἐκείνης ἰατρῆς τῆς ἀτμομάξης. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔλαμπον εἰσέτι οἱ δύο φρικαλέοι φανοὶ καὶ ἡ καπνοδόχη, ἣν παρέσυρε μεθ' ἑαυτῆς ἡ διαβολικὴ ἀτμομάξα διασκορπίζουσαν ἐπὶ τῆς καταπτομένης γῆς πυριφλεγεῖς ἀνθρακας.

Ἄλλως τε, καίτοι κατακόρως ἐν τῷ ζυθοπωλείῳ γευματίσας, ὁ Ὀθων Μύλλερν ἐπείνα. Ὁ ἰατρός Σαλστράς ἐσκέφθη ὅτι τὸ θῆμα του ὑπέστη ἱκανὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πειράματα. Ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ φάγῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ. Τὴν νύκτα ἐκείνην, τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς του, διῆλθε σχεδὸν ὁλόκληρον ἄγρυπνος ὁ Ὀθων Μύλλερν, ὡς εἶχε διέλθει ἄγρυπνος τὰς τελευταίας τῆς καθιέρσεώς του νύκτας.

Ἐντεταμένῃ ἔχων τὴν διάνειαν καὶ ἡνεωγμένα τὰ ὄμματα ἀνεπόλει ὅσα ἀπὸ πρώτης εἶχεν ἴδει, καὶ ἔμενε κατὰπληκτος. Οὐδὲν τῶν γεγνημένων ἐφάνιστο αὐτῷ φυσικόν.

Ἀπὸ τῆς ἀναφλέξεως τοῦ μικροῦ φωτφόρου ἄχρι τοῦ φωταερίου, ἀπὸ τῆς μαγευτικῆς λαμπρότητος τοῦ ζυθοπωλείου μέχρι τῆς διαβολικῆς τοῦ σιδηροδρόμου ἐμφανίσεως, πάντα ἐφαίνοντο τοσοῦτω φανταστικὰ εἰς τὸν ταλαίπωρον αὐτόν, ὥσπερ ἐπὶ τέλους ἐπίστευεν ὅτι ὑπνώττει, καὶ ὅτι, ἐγίνετο ἀνάρπαστος ὑπὸ δυνεατῶς τινος εἰς ἀνεμοστρόβιλον γεγονότων ὅσον ἔζεστιν ἀλλοκότων.

H'

Τὴν πρώτην τῆς ἐπαύριον ἤρξατο κλείων πρὸς ὕπνον τὰ ὄμματα ὁ Ὀθων, ὅτε ἠσθάνθη αἰφνης ὅτι ἐσεῖετο σφοδρῶς ὑπὸ νευρώδους χειρός.

Ὁ ἰατρός Σαλστράς ἐπανῆλθε νὰ λάβῃ κατοχήν τοῦ ὄμματος του.

— Κατὰ πρότερον, εἶπε, φίλε μου, πρέπει νὰ εἴψῃς ἀπὸ πᾶν σου αὐτὸ τὸ παληοφόρεμα τῆς φυλακῆς. Μοῦ εἶπες ὅτι ἔχεις χρήματα, ἰδοὺ ἐν ἐμπορικόν ὅπου θὰ ἐνδύθῃς ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια με δεκαπέντε τάλληρα.

Ὁ πρῶτος δεσμώτης μετὰ μακροῦς διαλογισμοῦ συνεπέρανεν ὅτι ὁ ἰατρός ἦτον ὑπεράνθρωπος, πόν τι ὃν κρατοῦν αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, ὡς τελικὸν δὲ συμπέρασμα ἐξήγαγεν ὅτι ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ τὰ πράγματα εἰς τὸν ῥοῦν αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο ἐδέξατο ἀπὸ τῶν χειρῶν ἰσραηλίου τοῦ ἱματιοπώλου ἐνδυμασίαν καινούργην καὶ ἐντελεστάτην ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων καὶ τῶν περιποδίων—τῶν τελευταίων τούτων ἀπλῆς πολυτελεῖας ἀντικειμένων—ἄχρι τοῦ χιτῶνος, τοῦ λαϊμοδέτου καὶ τοῦ πύλου.

Κουρεύς τις περιποιήθη τὴν ἀτημέλητον γενειάδα του καὶ ἔκοψε τὴν κόμην του τόσον τεχνικῶς, ὥστε ὁ Μύλλερν, θεωρήσας εἰς κάτοπτρον εὗρεν ἐκυτὸν ὥρατον, καὶ τοσοῦτον ὥρατον ὥστε καὶ τὴν μεταμόρφωσιν αὐτὴν ἔτι ἀπέδωκεν εἰς τὴν μαγικὴν τοῦ ἰατροῦ παντοδυναμίαν.

Ὁ Σαλστράς ἄμα ἐνδύθέντα καὶ κομμωθέντα ὠδήγησε τὸν Μύλλερν εἰς τὴν ὄχλην τοῦ Πήγου.



καὶ ἐκείθεν ἐδείξεν εἰς αὐτὸν ἀτυμπλουν μεγαλο-  
πρεπῶς καὶ ταχέως χωροῦν κατὰ τοῦ ὁρμητικῆς  
τοῦ ποταμοῦ ῥεύματος.

Ἡ ἐλπίς δὲν ἐφάνετο, καὶ ἡ καπνοδόχη τῇ συγ-  
μῇ ἐκείνῃ οὐδαμῶς ἐξηρέυετο καπνόν. Τί θὰ ἐ-  
σκέπτετο πᾶς ἐν τῇ θέσει τοῦ Ὁθωνος εὐρισκόμε-  
νος; Ἐκρατύνετο ἐπὶ μᾶλλον ἡ ἰδέα ἐν αὐτῷ ὅτι  
ταῦτα πάντα ἐπενοήθησαν ὅπως διαταράξωσι τὸν  
ἐγκέφαλόν του, καὶ ἤρξατο πιστεύων εἰλικρινέ-  
στατα ὅτι ὁλόκληρος ἡ πόλις, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης  
ἴσως σύμπασα ἔπαιξε περὶ αὐτὸν κωμωδίαν ὅπως  
διασκεδάσῃ ἐκ τῆς κατὰπλήξεώς του.

Τοσοῦτον δ' ἐνέμενε ἐν τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ, ὥστε  
ἠκροῶτο πλέον τῶν περιγραφῶν τῶν πραγμάτων,  
τὰ ὅποια ἐδείκνυν εἰς αὐτὸν ὁ Βαυαρὸς, ποιῶν  
νεύματα ἐγκαρτερήσεως καὶ εὐχρηστικίας, ἅτινα  
ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθίσταντο κωμικώ-  
τερα.

Ὁ Σαλστράς ἤρξατο σκεπτόμενος ὅτι λίαν εἶ-  
χεν ἀποκτηνωθῇ ὁ Μύλλερς. Διὰ τοῦτο ἐπῆλθεν  
αὐτῷ κατὰ νοῦν νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ οἰκημα  
φίλου του ἔχοντος σπουδαστήριον φυσικῆς.

Τῷ ἔδειξε τὰ πάντα λεπτομερέστατα, καὶ  
συνεκλόνισε τὰς ἀρθρώσεις του δι' ἡλεκτρικῶν κε-  
νώσεων.

Ἄ! τοῦτο πλέον αἰσθανθεὶς ὁ Μύλλερς ἀπώ-  
λεσε τὴν ἡσυχίαν του καὶ κατελήθη αὐθις ὑπὸ  
τοῦ τρόμου του.

Φαντάσθητε! ὁ ἱατρὸς ἐτοποθέτησεν αὐτὸν  
ἐπὶ πλακὸς εἰς ἀδιάλειπτον συνεπαφὴν εὐρισκο-  
μένης μετὰ ἡλεκτρικῆς στήλης. Ὁ Ὁθων ἠσθάν-  
ετο λοιπὸν ἑαυτὸν μεμονωμένον.

Ὁ Σαλστράς ἔμενε μακρὰν αὐτοῦ τέσσαρα ἢ  
πέντε μέτρα· ἐπλησίαζε δὲ μόνον σιδηροῦν σύρμα  
πρὸς μικρὰν φιάλιν καὶ κράν! περίτρομος ὁ Μύλ-  
ερς ἐτύπτετο τοὺς βραχίονας, τοὺς πόδας, ὑπὸ  
ἀληθῶν ραβδισμῶν.

Κατεπτομένος περιέβλεπε περὶ ἑαυτόν. Οὐ-  
δὲν οὐδεὶς ἦτο μόνος, μονώτατος ἐν τῷ μέσῳ  
τοῦ δωματίου.

Ὁ ἱατρὸς οὐδεμίαν παρεῖχεν ἐξήγησιν εἰς τὸν  
κατάδικον. Ἦρκεῖτο ἐντροφῶν ἀπλήστως ἐν τῷ  
τρόμῳ καὶ ταῖς ἀνακιρτήσεσιν αὐτοῦ.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοεῖς πῶς συμβαίνει, δὲν εἶνε  
ἀληθές; εἶπεν ἐπὶ τέλους. Λοιπὸν, αὐτὴ ἡ δύνα-  
μις ἡ ὁποία σὲ συνταράσσει δύναται νὰ μοὶ χρη-  
σιμεύσῃ ὅπως μάθω τί συμβαίνει ἐκαστὸν λεύγας,  
χιλίαν λεύγας ἐντεῦθεν, καὶ ἐν διαστήματι ὀλί-  
γων λεπτῶν μόνον.

Ἐμβρόντητος ὁ Ὁθων οὐδὲν ἔλεγεν. Ὁ ταλαί-  
πωρος ἤρξατο ἐννοῶν ὅτι παρεφρόνει.

— Ἐλα μαζὶ μου, ἐπανελάθεν ὁ ἱατρὸς καὶ  
ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τηλεγραφικὸν τι γραφεῖον.

— Ποῦ ἐγεννήθη;

— Εἰς τὸ Φρίδριςβαχ, εἰς τὴν Σιλεσίαν. Ἡ-  
μουν δέκα τριῶν χρονῶν ὅταν οἱ γονεῖς μου ἦλ-  
θον κ' ἐγκατοίκησαν κοντὰ ἔς τὸ Ρήνο.

— Πολὺ καλὰ. Ἐνθυμεῖσαι κανένα ἀπὸ τοὺς  
παλαιούς φίλους σου;

— Ναί· τὸν Λουδοβίκον Ἀπσταῖν, τὸν Γου-  
στάβον Σούλτς, τὸν Βίλελμ. Σίλβεργρος.

— Πολὺ ὥραϊα. Περίμενε. Δὲν ἤξεύρω διόλου  
ποιᾶν ἡμέραν ἐγεννήθης, οὔτε πῶς ὀνομάζονται  
οἱ συγγενεῖς σου. Θὰ πληροφορηθῶ περὶ τούτων  
καὶ θὰ ἐρωτήσω διὰ τοὺς παλαιούς παιδικούς  
φίλους σου.

Ἀνέμειναν μίαν ὥραν καὶ ἡμίσειαν. Ὁ Ὁθων  
Μύλλερς ἐμειδία νῦν, διανοούμενος ὅτι σύμπασα  
ἡ γῆ δὲν θὰ συνώμυνε ἐπὶ τέλους μετὰ τοῦ μά-  
γου αὐτοῦ ἱατροῦ ὅπως τὸν ἐξαπατήσῃ.

Ἀλλὰ ναί! Ἡ ἀπάντησις ἀρίστος. Ἰδοὺ δὲ τί  
ἔλεγε: «Ὁ Ὁθων Φρειδερίκος Μύλλερς ἐγεννήθη  
πράγματι ἐν Φρίδριςβαχ τῇ 25 Φεβρουαρίου 1808.  
Ὁ πατὴρ του ἐκαλεῖτο Ἰωάννης Μύλλερς καὶ  
ἡ μήτηρ του Σοφία Γκράτς. Κατεδικάσθη εἰς πεν-  
τήκοντα ἐτῶν εἰρκτὴν διὰ φόνον. Ὁ Λουδοβίκος  
Ἀπσταῖν ἀπέθανε. Ὁ Βίλελμ. Σίλβεργρος μετε-  
νάστευσεν εἰς Ἀμερικὴν, ὁ Γουστάβος Σούλτς δια-  
μένει εἰσέτι ἐνταῦθα, καὶ ἐνθυμεῖται κάλλιστα  
τὸν Ὁθωνα, ὃν κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν  
ἀπεκάλουν βῶδι».

Τὸ τηλεγράφημα ἔφερε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ  
δημάρχου τῆς Φρίδριςβαχ.

Καὶ πάντα ταῦτα ἦσαν ἀληθῆστατα. Ἰωάννης  
ἐκαλεῖτο ὁ πατὴρ του. Σοφία Γκράτς ἡ μήτηρ  
του.

Ὁ Ὁθων Μύλλερς ἀκούων ἀναγινωσκόμενος τὸ  
τηλεγράφημα ἠσθάνετο παρὰδόξον ἐν τῷ ἐγκε-  
φάλῳ του συντάραξιν. Τῷ ἐφάνετο ὅτι μικροσκο-  
πικοὶ δαιμονίσκοι ὠρχοῦντο καταχθόνιον πυρ-  
ρίχιον ἐντὸς τοῦ κρανίου του.

Ἐξαγριωθείς ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸς τὸ δε-  
σμωτήριον, κατευθυνθεὶς εἰς τὸν πυλῶνα πρὸ τοῦ  
ὁποῦ ἀφίκετο πνευστιῶν.

— Πάρτε με πάλι, πάρτε με, εἶπεν εἰς τὸν  
δεσμοφύλακα ἐρωτήσαντα αὐτὸν τί ἐπεθύμει,  
πάρτε με γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ὁ δεσμοφύλαξ τὸν ἐχλεύασε καὶ τὸν ἔστειλε  
εἰς τὴν δουλειά του καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ὁ  
ἱατρὸς δρομαῖος τρέχων ἀφίκετο ἐκεῖ ἀσθμαίνων.

Ὁ Ὁθων Μύλλερς πεσὼν αὐθις εἰς τοὺς ὀνυ-  
χας τοῦ Σαλστράς, δὲν ἀντέστη πλέον. Ἀφῆθη  
εἰς τὴν διάκωσιν του.

Ὁ Βαυαρὸς ἐμέθυσε αὐτὸν φρικωδῶς ἐν ξενο-  
δοχείῳ τινί· εἶτα δὲ μετεκρίμισε αὐτὸν εἰς ἄμα-  
ξαν σιδηροδρομικὴν καὶ ἐτράπη μετ' αὐτοῦ ῥέγ-  
χοντος εἰς Παρισίους.

Ἡ παραρρήνειος πόλις δὲν εἶχε πλέον ἱκανὰς  
ἐκπλήξεις, ὅπως ὁ ἱατρὸς προσωτέρω ὠθήσῃ τὰ  
πράγματα.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν οἷα ὑπῆρξε τοῦ ἀγρίου  
ἡ παραζάλη, ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου ἐπὶ τοῦ  
βουλεβάρτου εὐρεθέντος; Τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, τὰ

φῶτα, αἱ πρὸς ἀλλήλας διασαυρούμεναι πολυάριθ-  
μοι ἄμαξαι, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ τρέχοντες  
πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις δίκην παραφρόνων, τὰ  
πελώρια λεωφορέων, οἱ ἱπποσιδηρόδρομοι, αἱ κρυ-  
γαί, ἡ συστώσεις ὄντων φαινομένων ὡς μανια-  
κῶν, ταῦτα πάντα ἐμελλον νὰ διαταράξωσι πε-  
ρισσότερον τὸ λογικὸν τοῦ Μύλλερς.

Οὐδέποτε εἶχε φαντασθῇ τοιαύτην ὀχλοβοήν,  
τοιοῦτον θόρυβον, τοιαύτην παραφροσύνην, τοιαύ-  
την ἐκπληκτικὴν συγκλόνησιν.

Ἀκίνητος παρὰ τὸν ἱατρὸν μειδιῶντα, ἠσθάν-  
ετο ὅτι συνεταράττετο ὑπὸ πυρετωδῶν τινῶν ὀρ-  
μῶν, καὶ ἐπεθύμει νὰ γελάσῃ, νὰ κρυγᾷ, νὰ  
κλαύσῃ.

Τὸ μαρτύριόν του ἦτον ἀπερίγραπτον.

— Γιατί αὐτὸ τὸ βάσανο; ἠρώτησε τέλος.

Ὁ Σαλστράς δὲν τῷ ἀπήντησε. Τὸν παρέσυρε  
μεθ' ἑαυτοῦ εἰς ξενοδοχεῖον ἐνθα προσήνεγκεν  
αὐτῷ κάλλιστον γεῦμα καὶ οἶνον ἐξαιρετον ὅπως  
καθησυχάσῃ μικρὸν τὸν τρόμον του, κατόπιν δὲ  
ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ Μελόδραμα. Παριστάνετο  
ἔργον τι θαυμασίας ἔχον διακοσμήσεις καὶ χο-  
ροὺς ἐκτάκτους. Τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς κατεπλημ-  
μύρει τὴν σκηνήν. Ἡ μουσικὴ, αἱ γυναῖκες, ἃς  
ἐξελάμβανε γυμνάς, ἡ λάμψις, ἡ πομπὴ ἐκείνη,  
συνεπλήρωσαν τὸ ἔργον.

Ἡ γέρθη αἰφνιδίως ἐν τῷ θεωρείῳ του καὶ ἤρ-  
ξατο ἄδων ταυτοχρόνως τῷ ὑψιφῶν. Ἦτο παρά-  
φρων, ἱσοβίως παράφρων. Τὴν ἐπαύριον παρετη-  
ρήθη ὅτι καὶ ὁ Σαλστράς εἶχεν ὡσαύτως παρα-  
φρονήσει.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Α. Η. Κ.

## ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ

Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες, λαμβάνουσαι ἀ-  
φορμὴν ἐκ τῆς ἐσχάτως τελεσθείσης ἐκατονταε-  
τηρίδος τοῦ Stephenson, ἀναφέρουσι τοὺς ἀγῶ-  
νας, οὓς ὑπέστη ἕτερος ἐφευρέτης, ὁ διάσημος  
Fulton, ὁ ἀναστατώσας τὴν ναυτιλίαν, ὡς ὁ Ἀγ-  
γλος μετεμόρφωσε τὸ σύστημα τῆς διὰ γῆς με-  
ταφορᾶς. Ἀμφότεροι ἐποίησαντο χρῆσιν τοῦ α-  
τμοῦ, ὅπως μεταβάλλωσι τὴν ὄψιν τοῦ ἀρχαίου  
καὶ νέου κόσμου.

Ὁ Fulton ἀπὸ τοῦ 1806 ἐνησχολήθη περὶ  
τὴν κατασκευὴν τοῦ πρώτου ατμοπλοίου, ὅπερ  
ἐμελλε νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ τὸ ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου  
τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὑποσχρῶν προνόμιον.  
Τὸ πλοῖον τοῦτο, ὅπερ ὀνομάσθη «Clermont»  
κατεσκευάζετο ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἐν τοῖς νεωρῶσις  
τοῦ κ. Charles Brown. Εἶχε μήκος 50 μέτρων  
ἐπὶ 5 πλάτους καὶ χωρητικότητά 150 τόνων, ἡ  
διάμετρος τῶν τροχῶν ἦτο 5 μέτρα, ἡ δὲ διπλῇ  
ἀτμομηχανή, ἡ στρέφουσα αὐτοὺς, εἶχε δύναμιν  
18 ἵππων. Τὸ ἔργον τοῦ Fulton, κακῶς ἐκτιμη-  
θὲν ἐν Εὐρώπῃ, δὲν εὗρεν εὐνοϊωτέραν ὑποδοχὴν  
ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι. Ἡ κοινὴ γνώμη κατεδίκασεν  
ἀναφανδὸν τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην. Ἐν Νέα Ὑ-

ὀρκῃ οὔτε δέκα ὑπῆρχον πρόσωπα πιστεύοντα εἰς  
τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς, τὸ δὲ κατασκευαζόμενον  
πλοῖον «Clermont» ἐδηλοῦτο διὰ τοῦ ὀνόματος  
Foultonmaria. Ἐπειδὴ αἱ τῆς κατασκευῆς δα-  
πάναι ὑπερέβησαν κατὰ πολὺ τοὺς γενομένους ὑπὸ  
τῶν ἰδρυτῶν ὑπολογισμούς, ὁ Fulton καὶ ὁ συνέ-  
ταιρος αὐτοῦ Livingston προέτειναν νὰ παρα-  
χωρήσωσι τὰ δύο τρίτα τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν  
εἰς τοὺς βουλομένους νὰ ἀναδεχθῶσιν ἀνόλογον  
μέρος ἐν ταῖς δαπάναις. Οὐδεὶς ἐν τούτοις ἐπω-  
φελήθη τῆς προσφορᾶς ταύτης, ἥτις ἐθεωρήθη ὡς  
τὸ προοίμιον βεδνίας ἀποτυχίας.

Οὐχ ἥττον κατὰ Αὐγούστον τοῦ 1807 ὁ «Cler-  
mont» εἶχεν ἀποπερατωθῇ τὴν 10 τοῦ αὐτοῦ  
μηνὸς ἐξήρχετο ἐκ τῶν ἐργοστασίων τοῦ κ. Brown,  
τὴν δὲ ἐπαύριον κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν πρὸς  
δημοσίαν δοκιμὴν ὥραν καθίστατο εἰς τὸν πο-  
ταμόν. Ὁ Fulton ἀνέβη ἐπὶ τῆς γαφύρας ἐν τῷ  
μέσῳ τῶν γελῶτων καὶ τῶν συριγμῶν ὄχλου ἀτ-  
μαθοῦς. Καὶ ὅμως τὰ αἰσθήματα τοῦ πλήθους  
δὲν ἐβράδυναν νὰ μεταβληθῶσι, καθόσον ἄμα δο-  
θέντος τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως, τὸ πλοῖον  
ἤρξατο νὰ κινῆται, ἐνθουσιώδεις δ' ἐπευφημῆσαι ἱ-  
κανοποίησαν τὸν ἐνδοξον μηχανικὸν ἀπέναντι τῶν  
σκωμμάτων καὶ τῶν περιφρονητικῶν καγχασμῶν,  
ὧν ἐγένετο ἀφορμή. Ὁ θρίαμβος αὐτοῦ κατὰ τὴν  
στιγμὴν ἐκείνην ὥφειλε νὰ παρηγορήσῃ αὐτὸν  
κατὰ τῶν ἐπικρίσεων, ἀηδιῶν καὶ ποικίλων προσ-  
κομμάτων, ἅτινα συνήντησεν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς  
μεγαλεπήδου αὐτοῦ ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλ' ὁ Fulton, ὁ μηδεμίαν δούς προσοχὴν εἰς τὰ  
δείγματα τῆς δυσπιστίας τῶν συμπολιτῶν του, οὐ-  
δόλως ἐξέπασθη κατὰ τὴν κρίσιν ἐκείνην στιγ-  
μὴν ὑπὸ τῶν τεκμηρίων τοῦ θαύματος αὐτῶν.  
Ἐμελέτα μετὰ προσοχῆς τὴν πορείαν τοῦ πλοίου  
του, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ καὶ  
ἐπινοήσῃ τὰ μέσα τῆς ἰσορροπίας. Οὕτω παρετή-  
ρησεν ὅτι οἱ τροχοὶ εἶχον παραπολὺ μεγάλην διά-  
μετρον, καὶ ὅτι αἱ πτέρυγες ἐβυθίζοντο λίαν βα-  
θέως εἰς τὸ ὕδωρ. Μετέβαλε τὴν διάταξιν αὐτῶν  
καὶ ἐπέτυχεν αὐξήσιν ταχύτητος.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐπιδιορθώσεων τούτων,  
αἵτινες διήρκεσαν ἡμέρας τινάς, ὁ Livingston  
καὶ ὁ Fulton ἀνήγγειλαν διὰ τῶν ἐφημερίδων,  
ὅτι τὸ πλοῖον αὐτῶν ἐμελλε ν' ἀποπλεύσῃ τὴν  
ἐπαύριον εἰς Ἀλβάνην, καθόσον προωρίσθη νὰ  
ἐκτελῇ τὴν μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Ἀλβά-  
νης ὑπηρεσίαν. Ἡ ἀγγελία αὕτη προὔξενε με-  
γίστην ἐκπληξιν, διότι, ἂν καὶ πολλοὶ ὑπῆρξαν  
μάρτυρες τῆς ἐπιτυχῆς δοκιμῆς, ἦν ἐξέτελεσε  
προηγούμενος, οὐχ ἥττον ἠπίστουν ἀκόμη εἰς τὸ  
δυνατὸν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ατμοκινήτου πλοίου  
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δι' ὕδατος μεταφορᾶς. Οὐ-  
δεὶς ἐπιβάτης παρουσιάσθη, μόνον δὲ κατὰ τὴν  
ἐπιστροφὴν τοῦ πλοίου ἐκ τῆς Ἀλβάνης, κάτοι-  
κός τις τῆς Νέας Ὑόρκης ἐτόλμησε νὰ δοκιμάσῃ  
τὴν τύχην του. Ἀναβὰς κατὰ πρῶτον ἐπὶ τοῦ



πλοίου ὅπως συμφωνήσῃ περὶ τοῦ ναύλου ὁ εἰρη-  
μένος ἐπιβάτης οὐδὲν ἄλλον συνήντησεν ἐν τῷ  
θαλάμῳ εἰμὴ ἀνθρώπον τινα καταγιγνόμενον εἰς  
τὸ γράφειν· οὗτος δὲ ἦτον ὁ Fulton.

— Ὁ ἀπεκρίθη μετὰ τὸ πλοῖόν σας εἰς Νέαν  
Ἰόρκην; τὸν ἠρώτησεν.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Fulton, μέλλω νὰ  
ἀποπειρασθῶ καὶ τὴν ἐπιστροφὴν.

— Δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε ἐν εἰσιτήριον ἐπὶ  
τοῦ πλοίου σας;

— Βεβαίως, ἐὰν ἀποφασίζετε νὰ συνταυτίσητε  
τὴν τύχην σας μετὰ τὴν ἰδικήν μας.

Εἰς ταῦτα ὁ κάτοικος τῆς Νέας Ἰόρκης, ἐρω-  
τήσας ποῖα ἦτον ἡ τιμὴ τοῦ κατὰ πλοῦ, ἐλέτη-  
σεν ὁ δολλάρια εἰς τὸν Φούλτον, ὅστις ἀκίνη-  
τος καὶ σιωπηλὸς, βεθυημένος εἰς σκέψεις, πα-  
ρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ τὰ ἐν τῇ χειρὶ του κα-  
τατεθέντα δύο χαρτονομίσματα. Ὁ ἐπιβάτης νο-  
μίσας ὅτι κακῶς ἐνόησε, προσέειπε:

— Δὲν εἶνε τὸ ποσόν, ὅπερ ἐζητήσατε;

Ὁ Fulton ἐξελθὼν τότε ἐκ τοῦ βεθυημοῦ  
αὐτοῦ προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ ξέ-  
νου, ἀφῆσας δὲ δύο χονδρὰ δάκρυα νὰ κυλισθῶ-  
σιν ἐπὶ τῶν ἡλιοκαῶν αὐτοῦ παρειῶν.

— Συγχωρήσατέ με, εἶπε δι' ἀλλοιωθείσης φω-  
νῆς. Ἐσκαπτόμην ὅτι τὰ 6 ταῦτα δολλάρια εἶνε ἡ  
πρώτη ἀμοιβὴ τῶν πολυχρονίων κόπων μου ἐπὶ τῆς  
ἀτμοπλοΐας. Πολὺ ἐπεθύμουν, προσέθηκε λαμβά-  
νων τὴν χεῖρα τοῦ ἐπιβάτου, νὰ καθιερώσω τὴν  
μνήμην τῆς στιγμῆς ταύτης, παρακαλῶν ὑμᾶς νὰ  
συμμερισηθῆτε μετ' ἐμοῦ φιάλην οἴνου, ἀλλ' εἴμαι  
τόσον πτωχὸς, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ σᾶς προσ-  
φέρω ἤδη αὐτήν. Ἐλπίζω ἐντούτοις νὰ ἦμαι εἰς  
θέσιν νὰ ἐκπληρώσω τὸ χρέος μου τὴν πρώτην  
φορὰν, καθ' ἣν ὅλ' ἀνυναντηθῶμεν.

Τῶντι δὲ συνηντήθησαν βραδυτέρως μετὰ πα-  
ρέλευσιν τεσσάρων ἐτῶν, τὴν φορὰν δὲ ταύτην  
δὲν ἔλλειψεν ὁ οἶνος, ὅπως ἐορτάσωσιν ἐνθύμησιν  
εὐτυχῇ.

Μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο ταξίδιον ὁ «Cler-  
mont» ὠρίσθη νὰ ἐκτελῇ τὴν τακτικὴν ὑπηρεσίαν  
μεταξὺ Νέας Ἰόρκης καὶ Ἀλβάνης. Πλὴν τὸ νέον  
ἀτμοπλοῖόν σύστημα δὲν κατάρθωσε νὰ ἰδρυθῇ  
ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Hudson ἄνευ μεγάλων δυσκο-  
λιῶν, καθόσον ἰσχυρίζοντο ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο  
θὰ ἀπέδινεν ἐπιζήμιον εἰς τὸν τόπον, ὡς παρα-  
κωλύον τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ναυπηγίας. Ἐὰν οἱ  
χωρικοὶ Ἀγγλοὶ μετέβαινον νὰ προῦπαντήσωσι  
μετὰ ξύλων καὶ πελέκων τοὺς ἐργαζομένους εἰς  
τὸν πρῶτον σιδηροὺν δρόμον τὸν ὑπὸ τοῦ Ste-  
phenson ἐγκαινισθέντα, οἱ δὲ ἰδιοκτῆται ἀνθί-  
σταντο διὰ πυροβολισμῶν κατὰ τῆς προόδου τῶν  
ἔργων, τὰ ἰστιοφόρα πλοῖα ἐτέρωθεν, τὰ πλέοντα  
ἐπὶ τοῦ Hudson, ἐποίουν συχνάκις οὐκ ὀλίγας ζη-  
μίας εἰς τὸ ἀτμοπλοῖον «Clermont» συγκρού-  
μενα μετ' αὐτοῦ, ἢ προσεγγίζοντα μετὰ τὴν πρό-  
θεσιν τοῦ νὰ τὸ βυθίσωσιν. Ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ

εὗρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην, ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς τὰς  
προμελετημένας ταύτας συγκρούσεις νὰ χαρα-  
κτηρίσῃ αὐτάς ὡς προσβολὰς δημοσίας τάξεως,  
τιμωρητέας διὰ φυλακίσεως καὶ προστίμου.

Παρὰ πάντα τὰ προσκόμματα, ἅπερ συναντᾷ  
πᾶσα νέα ἐπιχειρήσις, παρκαυμένη ἐν κύκλῳ ἐνθῇ  
ὀρεῖται νὰ παλαίσῃ κατ' ἀντιθέτων συμφερόντων,  
τὸ ἔργον τοῦ Fulton καὶ τοῦ Livingston προέβη  
ταχέως εἰς μεγάλην ἀνάπτυξιν. Τὴν 11 Φεβρου-  
αρίου 1809 ὁ Fulton ἔλαβε παρὰ τῆς ἀμερικαν-  
ικῆς Κυβερνήσεως διπλωμα ἐφευρέσεως ἀσφαλί-  
ζον αὐτῷ τὸ προνόμιον τῆς ἀνεκκαλύψεώς του.

Τῷ 1811 κατεσκευάσε τέσσαρα ὠρειότατα  
ἀτμοπλοῖα, ὧν τὸ μεγαλειότερον ἦτο 526 τόνων  
χωρητικότητος καὶ προωρίσθη ὡς ὁ «Clermont»  
διὰ τὴν μεταξὺ Νέας Ἰόρκης καὶ Ἀλβάνης ὑπη-  
ρεσίαν.

Τῷ 1812 ὁ Fulton ἐναυπήγησε δύο ἀτμοκί-  
νητα πλοῖα πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ποταμῶν Hudson  
καὶ Est. Συγχρόνως κατεσκευάσε πλείστα ἄλλα  
ἀτμοπλοῖα διὰ λογαριασμὸν διαφόρων Ἑταιριῶν,  
εἰς ἃς ἐξεχώρει τὰ ἐκ τοῦ προνομίου αὐτοῦ δι-  
καιώματα. Οὕτω ἠδυνήθη νὰ συστήθῃ ἐντὸς ἡ-  
μερῶν τινῶν ἢ ἐπὶ τοῦ Mississippi καὶ Ohio ἀτ-  
μοπλοῖα.

Ἢ ἐφεύρεσις καὶ σύστασις τῆς διὰ τοῦ ἀτμοῦ  
ποντοπλοΐας ὑπῆρξε τὸ σημαντικώτερον γεγο-  
νός, ὅπερ παρήχθη ἐν ταῖς Ἰνωμέναις Πολιτεῖ-  
αις ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμου. Τὰ ἔργα  
τοῦ Φούλτονος ἔδωκαν νέαν δραστηριότητα εἰς  
τὸ ἀμερικανικὸν πνεῦμα, αἱ δὲ διάφοροι Πολιτεῖ-  
αι, αἱ μέχρι τότε μεμονωμέναι ἀπ' ἀλλήλων, εἰ-  
δον πάραυτα συσφιγγομένους τοὺς ἐνοῦντας αὐ-  
τὰς δεσμούς. Ἐπὶ τῶν ὀχθῶν πλείστων μεγάλων  
ποταμῶν, ἐρήμων μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης, μυ-  
ριάδες τολμηρῶν σκαπανέων ἐσπευσαν νὰ ἐγκα-  
τασταθῶσιν, ὅπως ἀποχερώσωσι τὰς γαίαις καὶ  
ἰδρῶσι πόλεις.

Τοιοῦτοτρόπως τὰ ἀτμοπλοῖα ἔφερον τὴν ζωὴν  
καὶ τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν ἐπὶ πλείστων σημεί-  
ων, ὅπου πρότερον μόλις ἠριθμοῦντο διεσπαρμέ-  
νοι τινὲς πυργίσκοι. Χάρης δὲ εἰς τὸ ἐπίμονον  
πνεῦμα τοῦ Φούλτονος, ἡ ἀποίκισις τοῦ Ohio,  
Missouri, τοῦ Illinois καὶ Indiana ἔφερε τὸν πο-  
λιτισμὸν εἰς χώρας τέως ἀγροίκας. Ν.

### ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ἱατρὸς T... τοῦ ὁποῖου τὸ κύριον προσόν  
δὲν εἶνε ἡ εὐφυΐα, ἐπέπληττε πελάτην τοῦ τινος  
ὅτι κάμνει κατὰχρησιν πνευματωδῶν ποτῶν.

— Μπα, λέγει οὗτος, ἀπὸ παιδὶ ἄρχισα νὰ πῶ  
πίνω, καὶ ἐν τούτοις ἐπέρασα τὰ ἐξήντα καὶ εἴ-  
μαι γερός.

— Ναί, μὰ ἂν δὲν ἔπινες, ἀποκρίνεται σοβα-  
ρῶς ὁ ἀσκληπιάρχης, ἡμπορούσες νὰ ἔχης περα-  
σμένα καὶ τὰ ἐβδομήντα.

\*\*\*

Διάλογος γηραιοῦ ἀνδρὸς γυναικός:

— Ὅταν ἀποθάνῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας,  
ὅλη ἡ περιουσία νὰ μείνῃ εἰς τὸν ἄλλον. Σύμφω-  
νῃ, αἱ; λέγει ὁ γέρον.

— Καλέ μου φίλε, οἱ λόγοι σου με συγκινοῦν.

— Δοιπὸν ἀποφασισμένον. Ἐγὼ, ὅταν ἀπο-  
θάνῃ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας, ὅλ' ἅγ' αὐτὸ νὰ κα-  
τοικήσω σὲ μετὰ μοναξιά.

\*\*\*

Ὅρισμός:

Χαμαιλέων. Ζῶον ἔχον τὴν ιδιότητα νὰ ἀλ-  
λάσῃ χρώματα. Ἀπαντᾷται συχνότατα εἰς τὰς  
χώρας τῆς πολιτικῆς, μάλιστα ἐν Ἑλλάδι.

\*\*\*

Χωρικός ἔχασε τὴν γυναῖκά του.

Πρὸ τινος δὲ εὐρισκόμενος εἰς τὴν πόλιν ἀ-  
παντᾷ γνώριμόν του ἱατρὸν, ὅστις τοῦ λέγει:

— Ἀφοῦ ἡ γυναῖκά σου ἦτον ἄρρωστη, γιατί  
δὲν με φώναξες νὰ τὴν ἰδῶ;

— Ἀμ' σὰν ἦταν γιὰ νὰ ποθῶν, τί ὅλ' αὐτῆς  
ἔκανες, ἡ ἀφεντεία σου; Ἐπειτα, ἔξερεις, ἡμεῖς  
οἱ χωριάταις ἀποθένουμε καὶ μόνοι μας, χωρὶς  
τὸν ἱατρὸν.

### ΑΛΗΘΕΙΑΙ

\* \* \* Ἐνώπιον τοῦ ἀψύχου λειψάνου φιλτάτου  
ὄντος οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ μὴ ἀπωθῶν μετ' ἀκατο-  
νομάστου φρίκης τὴν ἰδέαν ὅτι Θεός, ἀγάπη, δι-  
καισύνη καὶ ἀθανασία εἶνε λέξεις ἄνευ ἐννοίας.  
(Octave Feuillet).

\* \* \* Ἡ πολιτεία εἶνε φιμὸς, σκοπὸν νὰ κατα-  
στήτῃ ἀβλαβὲς αὐτὸ τὸ σαρκοφάγον ζῶον, τὸν  
ἀνθρώπον, καὶ νὰ παραστήσῃ αὐτὸν ὡς χορτο-  
φάγον. (Schopenhauer).

\* \* \* Εἶσαι μικρός; ὅ,τι καὶ ἂν ᾤκη: πεντάρα δὲν ἀξίζει.  
Μεγάλος εἶσαι; ὅ,τι ᾤκη: βασιλεῖο ζυγίζει.  
(ΜΟΛΙΕΡΟΣ).

### ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

... Ὑπάρχει ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐγγὺς τῆς Βριστόλης,  
ἐπὶ λόφου γραφικοῦ καὶ ὑγιεινοῦ, σύμπλεγμα οἰκο-  
δομῶν, ὅπερ καλεῖται κοινῶς «Ἀστὺ τῶν ὀρφαν-  
ῶν» καὶ ὅπου τρέφονται καὶ παιδεύονται κατὰ  
μέσον ὅρον δισχίλια παῖδιά. Ὅ,τι διακρίνει τὸ  
ἱδρυμα τοῦτο ἀπὸ παρὰπλησίων ἱδρυμάτων ἐν ἄλ-  
λαις χώραις εἶνε ὅτι δὲν ἀνήκει οὔτε εἰς τὴν πόλιν,  
οὔτε εἰς τινὰ ἐταιρίαν, καὶ οὐδεμίαν κέκτηται πε-  
ριουσίαν ἢ ἐπιχορήγησιν, ἀλλὰ συντηρεῖται ἀπὸ 45  
ἐτῶν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ διὰ τῆς δημοσίας ἐλεημοσύ-  
νης. Ὁ ἱδρυτὴς τοῦ «Ἀστέως τῶν ὀρφανῶν» εἶνε  
Γερμανός τις, ὀνόματι Μύλλερ, ὅστις ἀφοῦ διήλθε  
τὴν νεότητά αὐτοῦ ἐν στερήσεσι καὶ πολλάκις εὐ-  
ρέθη ἄνευ στέγης, κατελήφθη ὑπὸ φιλανθρωποῦ  
ζέσεως καὶ ἀπελθὼν εἰς Ἀγγλίαν ἐγένετο ἱε-  
ρεὺς, καὶ διωρίσθη ἐφημέριος εἰς χωρίον τι ἐγγύς

τῆς Βριστόλης. Παρκατηθεὶς τοῦ μισθοῦ του,  
ἐδήλωσεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ζῇ ἐκ τῶν προαιρε-  
τικῶν δώρων τοῦ ποιμνίου του, καὶ πρὸς τὸν  
σκοπὸν τοῦτον ἐξέλεσε δίσκον ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ  
ναοῦ. Ἐν ἔτει 1836 ὁ Μύλλερ συνέλαβε τὴν ἰδέ-  
αν νὰ ἰδρύσῃ ἐπὶ τῶν αὐτῶν βάσεων ὀρφανοτρο-  
φεῖον, ἐξέδωκε δὲ πρόγραμμα λέγων ὅτι ἐδέχετο  
παῖδιά ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου ἔχει τοῦ δωδεκάτου  
ἔτους τῆς ἡλικίας, καὶ ἀνελάμβανε νὰ φροντίζῃ  
περὶ τῆς διατροφῆς καὶ ἀγωγῆς τῶν, ἄχρις οὗ  
δυνήθῃσι νὰ πορίζωνται μόνοι τὰ πρὸς τὸ ζῆν.  
Ὅτε ἐδημοσίευσεν τὴν ἀγγελίαν ταύτην, ὁ ἀγα-  
θὸς ἐφημέριος δὲν εἶχεν οὔτε ὀβολόν, καὶ ὅμως  
μετὰ τινὰς μῆνας ἤνοιξε τὸ πρῶτον ἄστυον. Ἐν  
ἔτει 1838 ἠριθμεῖ 86 τροφίμους καὶ μετὰ 20 ἔτη  
297. Τότε ἐδημοσίευσεν φυλλάδιον λέγον· «Χωρὶς  
νὰ ζητήσω προσωπικῶς οὐδέποτε παρ' οὐδενὸς  
οὔτε ὀβολόν καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς μόνον τὸν  
Θεόν, ἔλαβον ἄχρι τοῦδε ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν 2,  
222, 032 φράγκα». Ἡ ἐκ τοῦ φυλλαδίου ἐντύ-  
πωσις ὑπῆρξε τοσαύτη, ὥστε τὸ ἐπόμενον ἔτος  
ὁ Μύλλερ ἠδυνήθη νὰ δεχθῇ ἐν τῷ ἄστυ τοῦ  
δισχίλια ὀρφανά. Πολλὰκις ὁ Μύλλερ περιήλθεν  
εἰς χρηματικὰ στενοχωρίας. Ἀλλὰ πάντοτε  
κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν συνέφερον τ' ἀναγ-  
κασιζόμενα χρήματα. Ἐν ἔτει 1847, θελήσας νὰ  
κτίσῃ ἴδιον ὀρφανοτροφεῖον, ἐδημοσίευσεν προκή-  
ρυξιν, καὶ ἐν δικαστήματι ὀλίγων ἐβδομάδων συνέ-  
λεξε 275,000 φράγκα. Ὁ Μύλλερ δὲν ὀργανίζει  
ἐράνους. Ἀπευθύνει ἀπλῶς ἐπικλήσεις εἰς τὸ δη-  
μόσιον. Εἰς χωρὶς ἀποστέλλει αὐτῷ τὸ τίμημα  
τῆς πωλήσεως μιᾶς ὀνείας, εἰς ἀρτοπώλης ἐν δε-  
κάλεπτον ἐπὶ ἐκάστου σάκκου ἀλεύρου, εἰς δικη-  
γὸς ποσοστὸν τι ἐπὶ ἐκάστης δίκης, ἢν κερδαί-  
νῃ, καὶ οὕτω καθεξῆς. Καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου  
εἰσπραχθήσαν 20,000,000 φράγκα! Τὸ θαυμάσιον  
τοῦτο οικονομικὸν ἀποτέλεσμα, συνδυαζόμενον  
μετ' ἄλλας περὶ τὴν διαχείρισιν φειδοῦς, ἐπέτρεψε  
τῷ Μύλλερ ν' ἀνιδρύσῃ πλὴν τοῦ ὀρφανοτροφείου  
καὶ 122 σχολεῖα, ἐν εἰς ἐκπαιδεύονται 10,500  
παῖδες. Πᾶν ὀρφανὸν ἐκμανθάνει ἐπαγγελμά τι  
καὶ ἐξερχόμενον λαμβάνει δωρεὰν τ' ἀναγκασιζό-  
μενα αὐτῷ ἐργαλεῖα. Ἰδοὺ τί κατάρθωσεν εἰς ἄν-  
θρωπος ἄνευ οὐδεμιᾶς προστασίας, ἄνευ οὐδενὸς  
προνομίου καὶ διὰ μόνης τῆς πειθοῦς! Τί ὅλ' αὐτῇ  
ἀρά γε τὸ ὀρφανοτροφεῖον τοῦ Μύλλερ μετὰ τὸν  
θάνατον τοῦ ἱδρυτοῦ του; Ἡ κυβερνήσις θ' ἀνα-  
λάβῃ βεβαίως τὴν συντήρησίν του. Ἀλλ' οὕτω τὸ  
ἱδρυμα θ' ἀπολέσῃ τὸν ἐξαιρετικὸν αὐτοῦ χαρα-  
κτῆρα.

... Πρὸ τοῦ εἰρηνοδίκου τοῦ Σουσεξ ἐν Ἀγ-  
γλίᾳ ἤχθη κατ' αὐτὰς μικρὰ κόρη 8 μηνῶν ἡλι-  
κίας, ὀνόματι Ζωὴ Μάνσφελδ, κατηγορουμένη  
ἐπὶ κακοβούλῳ καταστροφῇ ξένης ἰδιοκτησίας.  
Ἡ κατηγορουμένη ἡμέραν τινὰ ἐκυλίστο μετ' εὐ-  
χαιστήσεως ἐπὶ τῶν χόρτων γειτονικοῦ κήπου  
ἀνήκοντος πλυντρίᾳ τινὶ, ὅπου εἶχεν ἀφελθῇ ὑπὸ



τῆς πρεσβυτέρως ἀδελφῆς τῆς. Βαθυμῆδον ἐπλησίασεν εἰς μέρος, ὅπου ἐκρέματο φόνεμα κεκοσμημένον μὲ πολύτιμα τρίχαπτα ἀνῆκον εἰς τὴν ἡθοποῖον Ἀνναν Μάθεβ καὶ παραδοθὲν πρὸς καθαρισμόν τῇ πλυντρίᾳ. Μ' ὄλην τὴν νεκρὰν ἡλικίαν τῆς προσελυούθη τόσον ὑπὸ τοῦ ὠραίου ἐνδύματος ἡ κυρία Ζωή, ὥστε τὸ κατεβίβασε σύγκρα αὐτὸ ἵνα τὸ παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐξέτασις αὕτη ἔληξε διὰ τῆς ἐντελοῦς καταστροφῆς τοῦ λεπτοῦ ὑφάσματος ὑπὸ τῶν λεπτῶν χειρῶν τῆς δεσποινίδος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀγγλικὸς νόμος ἐπιτρέπει νὰ ἐνάγονται καὶ ἀνήλικα διὰ βλάβην ξένης ιδιοκτησίας καὶ νὰ καταδικάζωνται εἰς ἀποζημιώσιν, ἐνήγαγεν ἡ ζημιωθείσα ἡθοποῖος τὴν μικρὰν δρακοῦλαν εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον. Λησθείσης ὅμως ὑπ' ὅψιν τῆς ἡλικίας τῆς κατηγορουμένης, ἀπῆλλάγη μὲν αὕτη πάσης τιμωρίας, κατεδικάσθη ὅμως εἰς ἀποζημιώσιν 50 λιρῶν πληρωτέων ὅταν καταστῇ ἐνήλικος. Ὁ μικρὸς ἄγγελος φαίνεται ὅτι ἐνόησε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, διότι ἐργασάμενος τὴν ἵνα τοῦ δικαστοῦ, ὅστις μετὰ τὸ πέρας τῆς δίκης ἠθέλησε νὰ φιλήσῃ τὴν μικρὰν καὶ ὠραίαν κατηγορουμένην.

Στατιστικὸς τις ἐποίησε περίεργον ὑπολογισμόν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν καλ' ἐκάστην ἡμέραν κατασκευαζομένων καρφίδων. Τὰ ἐργοστάσια τῆς Βόρμινγκαμ κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ταύτῃ, παράγοντα ἡμερησίως 38 περίπου ἑκατομμύρια καρφίδων, τὰ δὲ τοῦ Λονδίνου, Στράνδερ καὶ Δουβλίνου κατασκευάζουσιν ὁμοῦ 17 ἑκατομμύρια, ἥτοι ἐν μόνῃ τῇ Ἀγγλίᾳ κατασκευάζονται καλ' ἐκάστην ὑπὲρ τὰ 50 ἑκατομμύρια. Ἐν Γαλλίᾳ τὰ διάφορα ἐργοστάσια τοῦ Laigle, Rugle καὶ τῶν Παρισίων παράγουσιν 20 ἑκατομμύρια, τὰ δὲ τῆς Ὁλλανδίας, Γερμανίας καὶ ἄλλα 10 ἑκατομμύρια περίπου, ὥστε δύναται τις νὰ υπολογίσῃ ὡς ἔγγιστα εἰς 80 ἑκατομμύρια τὸν ἀριθμὸν τῶν καλ' ἐκάστην κατασκευαζομένων καρφίδων, ὅπερ ἀναβιβάζει τὴν ἐτησίαν παραγωγὴν εἰς 29,200,000,000. Ἡ ποσότης αὕτη ἀντιπροσωπεύει ἀξίαν 11 1/2 ἑκατομμυρίων φράγκων ἡ τιμὴ δ' ἐκάστης καρφίδος ὑπολογίζεται ἀπὸ 2 μέχρι 3 χιλιοστών τοῦ ἑκατοστοῦ.

Παράδοξος γάμος ἐτελέσθη ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ. Οἱ νεόνυμφοι ἦσαν ἀμφοτέροι κωφάλαοι καὶ ἐν τούτοις ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσωσιν ὅλην τὴν ἱερωσύνην καὶ νὰ ἐννοήσωσιν ὑπὸ τῆς τοῦ ἐρεῶς καὶ τῶν παρισταμένων. Καλ' ὄλην τὴν τελευτὴν, ὁσάκις ἐζητεῖτο παρ' αὐτῶν ἀπάντησις τις, ἀπεκρίνοντο ἀμέσως σημειοῦντες διὰ τοῦ δακτύλου, καὶ δηλοῦντες οὕτω ὅτι κατενόουν τὴν εἰς αὐτοὺς ἀπευθυνομένην ἐρώτησιν. Μετὰ τὸν γάμον οἱ δύο κωφάλαοι, οἵτινες, ὡς ἀνατράφοντες εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ σχολεῖον τῶν κωφάλαων, ἐγίνωσκον κάλλιστα νὰ γράφωσιν, ὑπέ-

γραψαν εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον τῆς ἐνορίας.

Ἡ πρό τινων ἐτῶν καταγελασθεῖσα ἰδέα, ὅτι τὸ κυανοῦν φῶς ἐπιδρᾷ αἰσίως εἰς τοὺς φρενοβλαβεῖς, ἄρχεται βαθυμῆδον λαμβάνουσα κύρος ἐπιστημονικόν. Ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομείου τῆς Κάτω Αὐστρίας, καθηγητῆς Σλάγκερ, παρῆσκεύασεν εὐρὺν κοιτῶνα μετὰ παραθύρων, ὁροφῆς καὶ τοίχων κυανοχρόων, καὶ ἐπὶ τριστὶν ὅλην ἡμερὰν πεύσεν αὐτόθι περὶ τοὺς ἐξήκοντα ἀσθενεῖς. Περὶ τῆς ἐξέτασιν δὲ ὅτι φρενοβλαβεῖς, ὑπερβολικὸν πάσχοντες τῶν νεύρων ἐρεθιστῶν καὶ δι' οὐδενὸς ἄλλου μέσου δυνάμενοι νὰ πράυνθωσιν, ἄρα κλεισθέντες εἰς κυανὴν αἴθουσαν, πράυνονται πρὸς καιρὸν, ἐπανέρχονται εἰς τὴν ἰσορροπίαν τῶν καὶ νέας ἀνακτῶνται κανονικὰς δυνάμεις διὰ μακροτέρου φυσικοῦ ὕπνου. Δὲν καυχᾶται, ὅτι τὸ κυανοῦν χρῶμα συνεπάγεται ριζικὴν Θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν προσκαλεῖ ὅμως τοὺς δομoτέχνους τοῦ νὰ ποιήσωσι καὶ αὐτοὶ παραπλήσια πειράματα, ὅπως διὰ πληρεστέρας ἐπαγωγῆς ἐξαχθῇ τι συμπέρασμα γενικώτερον καὶ εἰς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα λυσιτελέστερον. Δι' ἐτέρων πειραμάτων δ' αὐτὸς καθηγητῆς ἀπέδειξεν, ὅτι τὸ ἐρυθρὸν φῶς ἐξεγείρει εἰς ἐνέργειαν φρενητιῶνται ἀπαθεῖς καὶ καταβεβληκισμένους.

Περίεργος λεπτομέρεια τοῦ ἐμπορίου τῶν γυναικείων ἐνδυμάτων ἐν Παρισίοις εἶνε ὅτι τὰ μεγάλα καταστήματα τοῦ Worth μεταχειρίζονται πρὸς ἐπίδειξιν τῆς τελειότητος τῶν προϊόντων αὐτῶν, ἀντὶ τῶν συνήθων ξοάνων, νεανίδας ζώσας, αἵτινες ἐπὶ τῶν κομψῶν καὶ ραδινῶν αὐτῶν σωμάτων φέρουσι καὶ ἐπιδεικνύουσιν εἰς τὰς πελάτιδας τὰς ἐσθῆτας τοῦ περιωνύμου ῥάπτου· ἀλλὰ τὸ ἔτι περιεργότερον εἶνε ὅτι μετὰ τῶν νεανίδων τούτων ὑπάρχει μία, ἥτις ἔχει τὴν εὐδικότητα νὰ παριστᾷ τὴν κατάστασιν ἐγκυμοσύνης γυναικὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως. Ἡ νεῆνις αὕτη καθημένη κατὰ μέρος, ἐπιδεικνύει εἰς τὸ σκίῳφως κομμωτηρίου εἰς τὰς ἐπισκεπτομένας αὐτὴν κυρίας τὴν ἐνδυμασίαν, ἥτις εἶνε ἐπιτηδειοτάτη εἰς τὸ νὰ ἀποκρύπτῃ τὴν κατάστασιν τῆς ἐγκυμοσύνης.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

## ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους πολλὰ μέσση τίθενται εἰς ἐνέργειαν πρὸς δίωξιν ἢ καταστροφὴν τῶν ὀχληροτάτων κωνόπων καὶ σκνιπῶν. Ὡς λίαν δὲ ἐπιτυχὲς μᾶς συνιστᾶται παρὰ τινος τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἑστίας» καὶ τὸ ἐπόμενον· Ἀλειφόμεν διὰ μέλιτος τὰ χεῖλη λεκάνης, ἐν ᾗ τοποθετοῦμεν μικρὸν κηρίον ἀνῆμμένον. Οἱ κωνόπες, ἐλκόμενοι ὑπὸ τοῦ φωτός, ἔρχονται πρὸς τὴν φλόγα, ἥτις κατακαίει αὐτοὺς, ἢ κολλῶσιν ἐπὶ τοῦ μέλιτος ὅταν ἐπικαθῇνται εἰς τὰ χεῖλη τοῦ δοχείου.